

СВЕЩЕНИ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ

ПРИВЕТЪ КЪМЪ УЧЕНИКА

СОФИЯ — 1938

КЪМЪ ДУШИТЪ, КОИТО ЧАКАТЬ

Това, за което копнѣете, иде!

Това, което храните въ душитъ си, е реалността на утрешния ден!

Елате въ страната на вѣчната пролѣтъ!

Елате въ страната на вѣчното подмладяване!

Елате въ страната на радостъта!

Елате въ страната на Любовъта!

Тя е тѣй близо до васъ!

Тамъ нѣма болести и смърть.

Елате и приемете съкровищата, които ви се падатъ.

Елате въ страната, дето ще намѣрите тия, които ви познаватъ, и които вие познавате.

КОГАТО СЛЪНЦЕТО ГРЪЕ.

Когато слънцето гръе, земята се пробужда, изворитъ бликватъ и проптичатъ, вѣтроветъ духатъ, цвѣтятъ, дърветата даватъ своя плодъ и човѣкъ се пробужда и започва да мисли.

Тая книга е за ученика!

Тая книга е за всички!

Зашщото всѣки човѣкъ е дошълъ на земята, за да се учи.

Всѣки човѣкъ е дошълъ на земята, за да стане ученикъ.

Тая книга е за всъкиго!

Животното се е научило да чувствува.

А човѣкъ е дошълъ на земята, за да мисли.

Вселената е предметно учение заради него. Той е призванъ да се учи.

„Направилъ го е малко по-долу отъ ангелитѣ“.

Човѣкъ се учи, а ангелитѣ служатъ.

Това, което тѣ сѫ учили, сега го прилагатъ, като слугуватъ.

Хората сѫ ученици, а пѣкъ ангелитѣ — служители.

За да може нѣкой да слугува,

тръбва да е билъ ученикъ.

Служенето е по-високо отъ обикновеното учене.

Небесниятъ слуга седи по-горе отъ земния ученикъ.

„Синъ Человѣчески не дойде да Му послужатъ, а да послужи“.

Ученикътъ се учи, а Учительтъ служи!

П Ж Т Ъ Т Ъ Н А У Ч И Т Е Л Я:

Обичай съвършения пътъ на Истината и Живота.

Постави *Доброто* за основа на дома си, *Правдата* за мърило, *Любовъта* за укращение, *Мъдростта* за ограда и *Истината* за Свѣтило.

Само тогава ще *Ме* познаешъ, и
Азъ ще ти се изявя.

Богъ.

Туй, което образува вѣчния копнежъ на човѣшката душа и което тя търси въ хилядитѣ форми, е Любовъта — Богъ.

Най-великото въ живота на ученика е стремежътъ му нагоре — къмъ това вѣчно благо,

2

Учителътъ.

Учителътъ самъ извиква своите ученици.

И учениците познаватъ *гласа Му.*

3

Ученикътъ.

Когато ученикътъ намѣри своя Учителъ, той е *близо при Бога.*

4

Любовь
къмъ Бога.

Ученикътъ започва съ Любовъта.

„Ако ме любите, ще упазите мое-
то Слово“.

Обичай първо Оня, Който винаги е билъ вѣренъ и неизмѣненъ въ Любовъта Си къмъ тебъ.

Обичай Този, който ти е далъ живота и всички условия.

5

• Трите прин-
ципа.

Истината изключва всѣко удо-
волствие.

Мждростта изключва всѣка ле-
кота.

Любовъта изключва всѣко на-
силие.

6

Свѣтлина.

Ученикътъ живѣе въ *Свѣтлина-*
та.

Това е единствениятъ реаленъ
свѣтъ. Сѣнката не е реална.

Търси Свѣтлината, която нѣма
сѣнки.

Избѣгвай всѣка мисъль и чув-
ство, които внасятъ тъмнина въ
твоето съзнание.

7

Истина.

„Глава на Твоето *Слово* е *Исти-*
ната.“

Дето Истината грѣе, плодътъ
цъзви и зреѣ.

Ученикътъ разбира Истината са-
мо тогава, когато я прилага.

8

Чистота.

Ученикътъ трѣба да бѫде чистъ
въ мислитѣ, желанията и действия-
та си, за да може Учительтъ да му
повѣри методитѣ *за работа.*

9

Пжтьтъ на
ученика

Пжтьтъ на ученика е пжть на
зазоряване.

Той е пжть на вѣчната *Свѣтли-*
на — носителка на Любовъта.

10

Богъ.

Единственото Сѫщество, до кое-
то човѣкъ най-лесно може да се
приближи — е *Богъ.*

11

Любовъ
къмъ Учи-
теля.

Ученикътъ има Любовъ къмъ
Учителя си.

Тогава той има условия да въз-
приеме онова, което Учителятъ му
дава.

Ученикътъ обича Учителя.

12

Огънътъ.

Ученикътъ тръбва да мине презъ
огънъ, за да се очисти.

13

Радостта
на Учителя.

Когато ученикътъ се радва въ
Бога, тогава и Учителятъ се радва
на ученика.

Защото Учителятъ търси не своя-
та слава, а *Славата на Отца си.*

14

Правиятъ
пътъ.

Ученикътъ не допуска никакво
съмнение въ Божествения Проми-
сълъ. Той знае, че Пътътъ, въ кой-
то е влъзълъ, е *правътъ.*

Той е *Пътъ къмъ Бога.*

15

Разумностъ.

Ученикътъ всъкога обмисля пос-
тъпките си.

Разумността предшествува
Мира.

16

Добро.

Знай:

Ученикътъ всъкога има възможност да прави добро.

Доброто е цель въ неговия животъ.

17

убеждение.

Ученикътъ минава презъ изкушението, за да се изпитатъ убежденията му.

18

Душа.

*Схващай себе си само като душа!
Съзнавай се като жива душа, която се стреми към Бога.*

19

Издръжли-
востъ.

Ученикътъ бива поставенъ на силни преживявания, за да се кали въ издържливост и будност на съзнанието.

Животъ безъ интензивни преживявания е животъ на спящи души.

20

Издръжли-
востъ.

Ученикътъ тръбва да издържа всичко, каквото му се случва.

Задъ това, което става въ живота, той вижда дейността на *необятната Любовъ*, която обединява нѣщата.

21

Мистика.

Когато е намѣрилъ своя Учителъ, и когато Учителът е говорилъ веднажъ на ученика, ученикътъ *свещено* пази своята Чистота.

22

Будностъ.

Съзнанието на ученика трѣбва да е будно *всъкога!*

Защото въ битието има доста изостанали души, които устройватъ всевъзможни уловки, за да го примамятъ и отклонятъ, ако е възможно.

23

Работа съ Учителя.

Ученикътъ трѣбва всичко да преживява като душа, жива душа, която люби Бога.

Тогава той може да работи съ Учителя си.

24

Разбиране.

Формитъ сѫ обвивката. Тъ не смущаватъ ученика.

Той търси *въчната идея*, която работи въ тѣхъ и имъ дава цена.

Така той се свързва съ областта на Духа, съ вътрешния животъ на битието.

25

Съзнанието на ученика.

Ученикътъ е винаги въ класъ.

Той знае и съзнава всѣки мигъ, че е ученикъ.

26

- Молитва.**   Ученикътъ се моли и самъ.
                      Той е съсрѣдоточенъ въ молит-
                      вата си и преживява думите й.   27
- Взискател-
ность.**   Ученикътъ е взискателенъ къмъ
                      себе си *при изпълнение* на Божест-
                      венитъ Закони.   28
- Мълчание.**   Не разправяй опитностите си,
                      комуто и да е, докато не израбо-
                     тишъ нѣщо въ себе си, на което да
                     се осланяшъ.   29
- Духътъ.**   Върши всичко подъ зоркото око
                      на Духа!   30
- Съ Бога.**   Бѫди винаги въ връзка съ Бога
                      на Любовта.
                      Вънъ отъ Бога се създава грѣха.   31
- Съзерца-
ние.**   Съзерцанието — това сѫ ония
                      свещени минути, когато възвише-
                     ни образи изпълватъ съзнанието на
                      ученика.
                      На ученика е необходимо съзер-
                     цание, за да може да се справи съ
                      себе си.   32

Уединение.

На ученика е необходимо известно
време за *уединение*, за да уякне.
Тъй укрепва мисълта му.

33

Пази Свободата.

Пази душата си всъкога свободна!

34

Чистота.

Чистотата е сръда, въ ~~които~~
живѣе *ученикътъ*.

Нѣма по-хубаво нѣщо за учени-
ка отъ нея!

35

Божествената Любовь.

Моралътъ на ученика е *Бо-
жествената Любовь!*

36

Растене.

Подъ слънчевитъ лжчи цвѣтата
цъвтятъ и плодоветъ зрятъ.

Душата на ученика расте само
въ *Божията Любовь!*

37

Характеръ.

Ученикътъ има характеръ, кога-
то не измѣня Любовъта си. Мѣни
ли я, той нѣма Любовь.

38

Свобода.

Въ душата си ученикътъ винаги
слуша *говора на Бога*.

Тогава страхътъ изчезва, и у
него настѫпва дълбокъ миръ.

Той е *свободенъ*.

39

Девствена
душа.

Ученикътъ тръбва да живе
чистъ девственъ животъ!

Само тогава той може да се
чувствува като *жива душа* — ду-
ша девствена.

40

Идеалътъ.

Изпитанията не сѫ по-силни отъ
идеала на ученика. Затова учени-
кътъ се познава само при изпита-
нията.

Ученикътъ е по-силенъ отъ ус-
ловията, защото е надъ тъхъ.
— Той носи въ себе си *Божестве-
ното*.

А има и души на условията, но
тъ не могатъ да иматъ никакъвъ
идеалъ!

Душа съ непреодолима воля —
това е *идеалътъ*.

41

Изпълни-
телностъ.

Ученикътъ е строгъ къмъ себе си!

Той спазва думите на Учителя
си *свещени* и изпълнява нарежда-
нията му въ пълнота.

42

Първа
стъпка.

Първа стъпка на ученика:

Ти тръбва да схващашъ себе си
като *жива душа*, която се стреми
въ *три посоки*: да чувствува, да
мисли и да действува по Бога.

Второто нѣщо: И всички други хора ще схващашъ като души, които трѣбва да любятъ Бога.

Учениците на Всемирното Братство сѫ души, а не мжже и жени. 43

Щастието.

Ученикътъ не очаква своето щастие отъ вънъ.

Той се учи и работи надъ себе си и въ свѣта, безъ да се прехлъска отъ него.

Привидното щастие въ свѣта, това е стражарътъ въ затвора: той отваря вратитѣ, изкарва затворниците и после отново ги вкарва вътре. 44

Мисълта
на ученика.

Душата на ученика трѣбва да биде изпълнена само съ една благородна мисъль: *Дългото Божие!* 45

Помни:

Помни само едно:
Ти си жива душа, която люби Бога! 46

Учителъ и
ученикъ.

Веднажъ Учителъ слѣзналъ при ученика, ученикъ отива при Него.

Послушанието и Любовъта приближаватъ ученика при Учителя. —

Любовъта Учительтъ я предава
още при слизането, а послушание-
то е отъ ученика.

47

Възлизане.

Първо Учительтъ слиза и носи
Любовъта.

Ученикътъ се събужда и започ-
ва *учението и възлизането*.

48

Естественъ
животъ.

Ученикътъ води *естественъ жи-
вотъ*, безъ всъка ексцентричност.

49

Тишина —
Тихиятъ
гласъ на
Бога.

Ученикътъ разрешава най-мжчи-
нитъ въпроси въ абсолютна тиши-
на, когато всички спятъ, а само
Богъ е буденъ.

— *Тихиятъ гласъ на Бога* се чува
само въ тишината.

50

Единъ за-
конъ.

Единъ законъ обединява Учите-
ля и ученика:

*Да живеятъ съгласно Волята
Божия!*

51

Царството
на ученика.

Свободата е обширното Цар-
ство, въ което живеятъ ученикътъ.

Да пази Свободата си.

52

Истинските
отношения.

Душата живѣе въ абсолютна
Чистота!

Когато ученикътъ възприема Любовта отъ Учителя си не като душа, той се извращава; когато възприема знанието не като душа, той се изопачава.

53

Името.

Учителътъ по име зове своите ученици.

Само Учителътъ дава *Името* на учениците си.

И когато ученикътъ за първи път чуе Името си отъ Учителя, той изпитва *радостъ*, която надминава *всъко щастие* на земята.

54

Радостъ.

Основа, което душата може да преживѣе, когато люби Господа, езикътъ не може да го изкаже.

Ученикътъ винаги се радва.

55

Отваряне.

Сутринъ цвѣтятата отварятъ своите вънчета, за да възприематъ слънчевите лжчи.

Душата на ученика се отваря предъ Учителя, готова да възприеме *Божиятъ Истини*.

56

Свѣтлина.

Докато ученикътъ търси свѣтлина отъ вънъ, нищо не може да му се говори за Бога.

Когато отъ вънъ се яви тъмнина, буря — вътрешна Свѣтлина озарява съзнанието му, и у него се ражда *Любовъта къмъ Великото!*

— Нека той пази вътрешната Свѣтлина.

Ученикътъ очаква този моментъ въ своя животъ.

57

Гласътъ на Учителя.

Ученикътъ не може да има приятелство и съ преходното, и съ Бога.

Ако той люби Бога, преходното ще потъмнѣе за него, ще се скрие, ще изчезне. И тогава ще се отзове въ единъ другъ свѣтъ на *Свѣтлина, Миръ и Радостъ.*

Тамъ ще чуе *гласа на Учителя си.*

58

Молитва.

Молитвата е процесъ на *чистене.* Ученикътъ трѣбва всѣкога да се моли.

Той трѣбва да се огражда отъ влиянието на преходното съ молитва, чисти мисли и непрестанна Любовъ къмъ Бога.

59

Законъ.

Ученикътъ се радва и съдействува за растенето на всѣка душа. Въ духовния свѣтъ има законъ: когато единъ се повдига, всички се повдигатъ!

60

**Вътрешенъ
начинъ.**

Ученикътъ работи върху духовнитѣ си тѣла. Има нѣща, които ще му се предадатъ по *вътрешенъ путь*.
Отвѣнка не всѣкога има условия.

61

Готовностъ.

Когато ученикътъ правилно разбира Учителя, той е готовъ да възприема и всѣкога ще му се даде.

62

**Съотноше-
ние.**

Когато душата съ Любовъ възприема всичко, всичко отъ Любовъ ѝ се дава. Това е законъ у Бога.

63

**Взаим-
ностъ.**

Първиятъ *свещенъ законъ*:
Любовъта царува само въ чистите съфери на *свободата*.

Любовъ може да има само при абсолютна вътрешна свобода.

Учителътъ дава тая свобода на ученика си.

И ученикътъ трѣбва да даде свобода на Учителя си!

Тая свобода е священа!

64

Учителътъ.

Когато си обремененъ въ пустинята на живота, Учителътъ чува твоя зовъ. Повдигни *съзнанието си*, и ще чуешъ Гласа Му.

И ще бждешъ утешенъ.

65

Обединение.

Само зъ Бога има истинско обединение на пълна Любовъ и радостъ. Когато ти ги имашъ, Богъ е въ тебе.

66

Божественото.

Божествениятъ животъ изиска отъ ученика да живе въ постоянно въ Любовъ и радостъ.

67

Друго име.

Бъди чистъ.

Великитъ души живѣятъ въ абсолютна Чистота.

Тамъ Учителътъ имъ дава друго Име.

68

Чистота — Животъ.

Когато съзнанието на ученика се пробуди за истинските връзки съ Учителя, тогава той добива Чистотата, която става Животъ за него.

Въ тоя Животъ той се учи, расте и постига своето съвършенство.

69

Животъ за Бога.

Учителътъ е готовъ всъкога да говори на ученика истинитъ за Бога, щомъ забележи, че у него има готовност и желание да живе за тая Велика Любовъ, която обгръща всичко. Отъ нея той черпи своята сила и разнася Свѣтлината, която иде отъ тая Любовъ.

70

Ръководство на Учителя.

*Ученикътъ, който познава Бога
въ себе си, намира Учителя.*

71

Пътътъ.

Приложението на Божествените закони въ живота показва, че ученикътъ е въ *Пътя на Истината.*

72

Интензи-
вънъ жи-
вотъ!

Интензивенъ е животътъ на ученика!

Ученикътъ преживява радости и дълбоки скърби, каквито свѣтътъ не познава.

Това е скръбъта на всички посадени семенца въ тъмната земя и радостта на всички поникнали цвѣти, излъзвани на свѣтлина.

73

Любовъта
на ученика.

Когато ученикътъ обича Учителя си, той постигва въ живота си тъй, както би постигилъ Учителятъ.

74

Свещено
правило.

Всѣки денъ отваряй *сърдцето си* предъ Възлюбления на своята душа, за да види Той най-скритите глжбини.

Всѣки денъ отваряй душата си предъ Господа!

75

Вѣра.

Имай пълна вѣра въ Бога!
Тъй всѣки вѫтрешиенъ страхъ
ще изчезне.

Вѣрвай, че никога не можешъ
да изгубишъ *Ценното*, което Богъ
е вложилъ въ твоята душа преди
създание мира.

Тази вѣра те освобождава отъ
всѣки страхъ, подозрение и съмне-
ние. Тя те прави *свободенъ* и ста-
билиенъ.

76

Смирение.

Смирението е изразъ на *Любовь-
та къмъ Великия*.

Непристѫпнитѣ върхове пра-
щащъ своитѣ блага на долината.

77

Естестве-
ностъ.

Ученникътъ е напълно естественъ
въ живота си.

Това внася *красота и искре-
ностъ* въ него.

Тази естественостъ дава условия
за проява на Любовъта.

78

Разбира-
не.

Когато нѣщо смущава погледа-
ти, доловѣ задъ воала на преходни-
тѣ форми неуморната *работка на
Духа* за повдигане на душитѣ къмъ
Вѣчния.

Задъ всѣка форма вижъ *образа
на Вѣчния*.

79

Свѣтътъ.

Най-фаталното нѣщо е да се стреми човѣкъ да угоди на свѣта.

— Защото той остава винаги излъгванъ.

Хармонията му *съ Тихия гласъ* на Безграничния осмисля неговия животъ.

80

Възприема-
не.

Учителътъ говори на ученика ясно и открыто. Ученикътъ възприема думитѣ Му и ги разбира. Той ги *пази свещено* въ душата си. 81

Учителътъ.

Учителътъ слиза, за да изяви Любовъта.

Това не е външенъ процесъ.

Презъ Него минаватъ чистите струи на Любовъта къмъ *всичко живо*.

Така Той иска да приближи душите къмъ *Свѣтлината и Радостта*, въ които живѣе.

82

Съотноше-
ние.

Когато дървото дава изобиленъ и добъръ плодъ, градинарътъ съ радость го полива. И небето съ щедростъ го дарява съ слънчеви лжчи и благодатенъ дъждъ.

Когато ученикътъ *пази и ценит* туй, що има отъ Учителя, и у Учителя се явява желание да му даде и разкрие още повече.

83

Свещени
нъща.

Разумната природа е поставила *свещенитѣ нъща* по вѣсоките, непристѣжни скали, за да се радватъ на тѣхната красота само готовитѣ души, които ще ги оценятъ.

Ученикътъ не трѣбва да изнася свещенитѣ нъща предъ свѣта.

84

Воля.

Никой не може отвѣнъ да те поквари, ако ти не пожелаешъ.

Това е великата *Свобода*, предоставена на човѣка отъ *Първото Начало*.

85

Грѣхътъ.

Ученикътъ обича цвѣтята, поникнали въ душата му. Това сѫ неговитѣ красиви мисли, чувства и постѣжки.

Той трепери надъ тѣхъ. — И не допуска слана да ги повреди. — Тя е грѣхътъ, който е чуждъ за него.

Ученикътъ обича цвѣтята, поникнали въ неговата душа!

86

Доброто.

Ученикътъ е заетъ само *съ Доброто*.

87

Духоветъ.

Ученикътъ разпознава духоветъ.
Лошиятъ духове се приближаватъ
до него като мажъ или жена, а
свѣтлите като души.

88

Първиятъ
лжчъ.

Стремежътъ къмъ *Чистота*, то-
ва е стремежъ къмъ *Любовта*.

Той показва, че човѣкъ е из-
лѣзълъ отъ обикновения животъ
и върви къмъ необикновения.

Когато ученикътъ добие *Чисто-
та*, озарява го *Първиятъ Лжчъ на Лю-
бовта*. Тогава предъ него се очерта-
ва *свѣтлиятъ животъ на Велики-
тъ души*, за който е предназначена
човѣшката душа.

Това Богъ самъ прави. „А тѣмъ
Богъ откри“.

89

Пази.

Пази Свободата, която Богъ ти
е даль. Съ нея ти разработвашъ и
градишъ своя характеръ.

90

Мото.

*Велико и славно е да служи
човѣкъ на Бога и да преобъдва въ
Любовта Му!*

91

Своя же-
вотъ.

Изворътъ, който извира отъ вър-
ховетъ, напоява всичко по пътя си.

*Ако искашъ да помогнешъ на
човѣчеството, изправи своя животъ!*

*Тогава ти постъпвашъ по зако-
на на извора.*

92

Търпение.

Ученикътъ може да търпи, за-
щото знае *да чака*.

Ученикътъ може да търпи, защо-
то *разбира*.

Ученикътъ може да търпи, за-
щото знае, че за всичко *има време*. 93

Самоотвер-
женостъ.

Ученикътъ носи съ голѣма *само-
отверженостъ* всички поругания,
които му се отправятъ

94

Умътъ.

Свѣтлината на ума дава би-
строта и будностъ на съзнанието на
ученика, за да бжде въ постоянно
съприкосновение съ Духа.

95

Кротостъ.

Кротостта е голѣмъ чистъ из-
воръ въ живота.

Бжди винаги кротъкъ и пази
свещено въ душата си всичко, което
излиза отъ този изворъ !

96

Винаги.

*Пази винаги вътрешната си чи-
стота.*

97

Учителъ и
ученикъ.

*Искреността е условие за съ-
звучие между тъхните души. Тя
е условие, при което Учителятъ
може да дава, и ученикътъ може
да приема.*

*Искреността е условие за пра-
вилна обмяна между Учителя и
ученика.*

98

Отношение.

Когато ученикътъ е *искренъ*, Учи-
телътъ е *мекъ* къмъ него.

Когато ученикътъ е *неискренъ*,
Учителятъ е *строгъ*.

99

Опитностъ.

*Има опитности, които образу-
ватъ епохи въ живота на ученика!*

*Опитността, която ученикътъ
има, е само за него.*

*Тя е свещената областъ въ ду-
шата му!*

Тя е неговото богатство!

Той може да я предаде по закона
на *вътрешната свобода*, и то само
на нѣкоя близка душа, чието сърд-
це гори съ Любовъ, самопожертвув-
ване и готовностъ да *служи на
Бога*. Предаде ли я на единъ, кой-
то не е готовъ да го разбере и
оценi, той ще преживѣе голѣма
скрѣбъ вътре въ душата си.

100

- Духътъ.   Всичко въ живота на ученика да става подъ *силния потикъ на Духа*, безъ да има примѣсено нѣщо човѣшко.   101
- Чистота.   Бѫди чистъ като *дете*.   102
- Вѣрностъ.   Бѫди *вѣренъ, както Богъ е вѣренъ*.   103
- Вѫтреши-
ниятъ гласъ.   Всѣкога *слушай* гласа на душата си, и ще знаешъ, какъ да постъпвашъ.   104
- Работа на
ученика.   Вѣрши *всичко*, което е благоугодно Богу. Това е *мѣрката на ученика*.   105
- Будна ми-
съль.   Мислѝ за Бога и страждущите, когато си тѣженъ и омъжченъ. Тази мисъль ще те облекчи и укрепи.   106
- Мѣрката.   *Отношението на Учителя* къмъ ученика зависи отъ ученика.
Всѣки ученикъ, който учи добре,
има разположението на Учителя.
Слънчевитъ лжчи проникватъ въ
стаята, когато прозорците ѝ сѫ отворени.   107

Духовнитѣ
тѣла.

За да бѫде ученикътъ винаги
въ контактъ съ Учителя, той трѣб-
ва да развие духовните си тѣла.
Връзката между ученика и Учи-
теля е духовна.

108

Близостъ.

Учителътъ е Учителъ за всички.
Но ученикътъ може да предизвика
по-голѣма Любовь въ Учителя съ
една своя искрена и свещена по-
стежка, въ която Богъ се изявява.

109

Мистиченъ
разговоръ.

— Азъ съмъ Пътътъ!
— И Свѣтлината, която ме во-
ди по този Пътъ!

110

Молитва —
Вѣра.

Всѣкога се молй, и предостави
всичко на Бога.

Когато Господъ иска да направи
нѣщо, Той ще създаде условия за
това.

111

Реалното.

Истински Великото седи задъ
материалното. Реалното, Велико-
то въ живота, то е невидимото.
Затова ученикътъ постепенно се
отказва отъ всичко материално и
преходно. Тогава ученикътъ влиза

въ свѣта, дето Свѣтлината цари.
Тамъ Учительтъ се разбира добре.
И тогава животътъ на ученика минава въ нова, по-висока гама.

А всичко това може да стане и *изведна*жъ.

Зависи отъ ученика.

112

**Молитва —
Чистота.**

Колкото *повече* вода минава презъ извора, толкова той е почистъ.

Ученикътъ се моли често. Това е необходимо за неговата *Чистота*.

113

Правило.

Ученикътъ не трѣбва да се съблазнява никога въ думите на Учителя. Тѣ всѣкога трѣбва да го подигатъ и хранятъ.

114

Законъ.

Ученикътъ трѣбва да знае и винаги да държи въ ума си този законъ:

*Всичко въ живота се превръща
въ Добро!*

115

Животъ.

Когато малкото клонче прави отклонение нагоре надолу, но се държи за дървото, нѣма нищо опасно. Но когато се откажне, опасността идва.

Когато ученикътъ живѣе за Бога,
той е клончето, заловено за дър-
вото.

116

Смѣлостъ.

Ученикътъ трѣбва да бѫде смѣлъ
и решителенъ. Тогазъ той може да
върви по *тъсния путь*.

Тъсниятъ путь води къмъ Бога! 117

Радостъ.

Бѫди радостенъ винаги.
Връзката съ идеалния свѣтъ
прави ученика радостенъ.

118

Вѣра, На-
дежда, Лю-
бовь.

*Въ Любовьта устоява този, кой-
то е готовъ на жертва.*

*Въ вѣрата устоява този, у ко-
гото има упование.*

*Въ надеждата устоява този, у
когото има радостъ.*

119

Вѣра, На-
дежда, Лю-
бовь.

Не се ли радвашъ, ще изгубишъ
надеждата си.

Не уповавашъ ли, ще изгубишъ
вѣрата си.

Не си ли готовъ на жертви, не
можешъ да придобиешъ Любовьта. 120

Трите пра-
вила.

Когато не сполучишъ, проя-
ви надеждата си.

Когато Богъ те поучава, прояви *върата си.*

Когато ближниятъ ти пада, прояви *Любовъта си.*

121

Триятъ пра-
вила.

Когато въ тебе има зазоряване, прояви надеждата си.

Когато въ тебе Слънцето изгръва, прояви върата си.

Когато въ тебе Слънцето дойде до зенита — прояви *Любовъта си.*

Надеждата е въ физическия свѣтъ.

Върата е въ духовния свѣтъ.

Любовъта е въ Божествения свѣтъ.

122

Плачътъ.

Има единъ свещенъ плачъ.

Плачътъ въ живота иде по особенъ пътъ. Ученикътъ тръбва да му даде ходъ. Сълзитъ лъкуватъ. Тъ измиватъ и пречистватъ човѣшкото съзнание. Съ плачъ е утешение, безъ плачъ е мѫчение.

Има единъ плачъ на умиление.

Има плачъ на самопожертвуване — за човѣчеството. Той е плачътъ на Христа.

Има единъ идеаленъ плачъ, когато човѣкъ е предъ Великото.

123

Радостъ.

Ограничи материалнитѣ си желания, и ще вкусишъ отъ Радостта *въ Бога!*

124

Въра.

Върата реализира нѣщата. Ученникътъ върва всѣкога.

Върата иде отъ свърхсъзнанието.

125

Будностъ.

Ученникътъ е всѣкога бодъръ, буденъ и веселъ въ живота си.

126

Стремежътъ на ученика.

Ученникътъ на Всемирното Братство се стреми да реализира въ живота си:

*Божествената Любовь,
Божествената Мѫдростъ,
Божествената Истина.*

127

Дълъгъ животъ.

Чистотата продължава живота. Когато ученикътъ упази тѣлото си чисто, той *дълго живѣ*; опетни ли го, рано го смѣня.

128

Любовъта.

Любовъта носи *изобилието*. При изобилието всѣко недоволство изчезва.

Ученникътъ е възприель правилно Любовъта само тогава, когато е примириль всички противоречия въ живота си. Иначе той не я е разбраълъ.

129

Любовь —
Чистота.

Който люби, обиква чистотата.
Въ името на Любовъта цѣлиятъ
животъ на ученика трѣбва да бѫде
чистъ.

130

Търпение.

Велика наука е търпението!
Коренитъ на търпението сж въ
Божествения свѣтъ.

Търпение съ Любовь, търпение
съ Миръ, търпение съ Радость.

Само любещиятъ е търпеливъ.

Само човѣкътъ съ Миръ е тър-
пеливъ.

Само радостниятъ е търпеливъ.
Само разумниятъ е търпеливъ.

131

Добро гле-
дане.

Всѣка преходна форма е недо-
вършена картина, върху която ра-
боти Божествениятъ Духъ.

Ученикътъ вижда само доброто,
— навсѣкѫде и у всѣкого.

132

Новото
раждане.

Непреривенъ е процесътъ на *раж-
дането.*

Всѣки денъ ученикътъ трѣбва
да се ражда въ единъ *новъ свѣтъ.*

Всѣки денъ той има *ново поз-
нание* за Любовъта, ново познание
за *служенето на Бога.*

Всѣки денъ трѣбва да има
ново прозрение за неизследимите
пѫтища на Бога.

Всѣки денъ Духътъ посещава

ученика и му говори по една нова дума.

Тя носи чистота въ неговото съзнание и съвършено го преобразява. Тя повдига мисъльта му.

Всъки денъ чакай посещението на Бога!

133

Свобода.

Когато душата на ученика се събуди за Бога, тя е свободна. И той не тръбва да я ограничава съ прищевките на тълото. Въ закона на кармата човекъ е ограниченъ; но влъзне ли веднажъ да живее за Бога, той влиза въ Благодатьта, въ Любовта. А тукъ вече той е свободенъ.

134

Остава и отминава.

Христосъ хлопа на вратата, и като Му отворятъ, Той влиза, а като не Му отворятъ, — Той си отминава.

Така и Учителъ говори на учениците си. Които Го слушатъ и изпълняватъ Думите Му, Той работи съ тяхъ, — помага имъ. А като се съблазняватъ отъ Думите Му и не Го разбиратъ, Той си отминава.

135

Изпитъ.

Ученикътъ тръбва да биде буденъ, когато е въ свѣта. Тамъ ще биде прекаранъ презъ мъстности съ

цвѣтя. Той трѣбва само да мине отъ тамъ, безъ да се спира. Спрѣли се, ще се упои отъ ароматитѣ имъ, — ще заспи, и тамъ ѩе остане.

Ето защо неговото съзнание трѣбва да е винаги будно, съсрѣдоточено къмъ своята цель и да е въ врѣзка съ Учителя.

136

Природа.

Всички форми въ природата сѫ символи на единъ въченъ идеаленъ свѣтъ. Тѣ сѫ книги, отъ която ученикътъ чете, какво е писалъ Богъ.

Ученикътъ започва *своето учение отъ природата:* отъ изворитѣ, тревитѣ, цвѣтата, планините. *Тамъ търси* той правилнитѣ методи за *животъ и чистота.*

137

Сърдце, умъ,
душа.

Ученикътъ има сърдцето на дете.

По умъ той е възрастенъ.

А въ душата си храни винаги най-възвишеното и благородното.

138

Лурата

Ученикътъ винаги се *огражда* мислено. Той трѣбва да пази своята аура непроницаема за влияниета на преходното.

Мисълта за Бога огражда неговата аура съ своята Свътлина.

139

Чистота и
Любовь.

Ученикътъ тръбва да бъде чистъ, за да разбира и възприема Любовъта.

Когато той добие Чистотата, обиква цъдия свѣтъ.

Чистотата е неговата ограда. 140

Любовь.

Велико нѣщо е Любовъта! Тя е Великиятъ законъ, който изпълва всъкога душата на ученика.

141

Молитва.

Ученикътъ тръбва да се моли винаги, за да бъде въ контактъ съ невидимия свѣтъ и да се запази отъ примамката на низшитъ духове. 142

Свѣтлина.

Ученикътъ тръбва да ходи винаги съ Свѣтлина, за да не се спъва. 143

Учение.

Ученикътъ тръбва да мисли само едно: че тръбва да учи. И никога да не мисли, че е нѣщо повече отъ другите. Той знае, че науката, която има още да учи, е безкрайна. Той съзнава, че едва е въ началото на Великия пътъ.

Безкрайни сж върховетъ на знанието, които той тръбва да изкачи!

За това той е смиренъ. Смиренето го въвежда въ Храма на Мъдростта.

Който говори за себе си, не е ученикъ.

144

Спокой-
ствие.

Ученикътъ тръбва да бъде винаги спокоенъ, — при всички условия; той знае, че то е за негово Добро.

Страхътъ е нѣщо животинско. 145

Изворъ.

Ученикътъ тръбва да пие Вода само отъ Извора. Да предпочете да жадува, нежели да пие нечиста вода. 146

Който жадува.

Само жадниятъ ще намъри извора въ планината.

Само жадниятъ отива при Извора. Само ученикътъ ще намъри въ живота си Учителя. Само ученикътъ ще остане при Учителя. 147

Добро.

Това, за което мислишъ, го приемашъ въ себе си. Мисли често за Истината, Любовта, Мъдростта, Правдата и Добродѣтельта.

И тъ ще преобъждватъ въ тебъ.

Вода, която извира изъ дълбоко, е чиста.

148

Радостъта
на оча-
кването.

Ученикътъ е винаги доволенъ
отъ момента.

Той тръбва да има винаги нѣщо
Божествено, което *да очаква*. Това
е неговата радост и утѣха.

149

Уменъ.

Ученикътъ тръбва да биде много
уменъ. Всичко умно да разбира.

Добре се ходи по единъ пътъ,
който е огрѣнъ отъ *Свѣтлината*.

150

Любовъта.

Когато ученикътъ влѣзе *въ Любовъта*, тамъ има вече *други закони*.

Любовъта е нѣщо *духовно*. Въ Любовъта нѣма раздѣла. Въ Божествената Любовь нѣма прекъжсане;
тя *вечно расте*.

151

Къмъ Лю-
бовъта, Свѣ-
тлината, Ис-
тината.

Дръжъ мислитѣ си всѣкога надъ
земнитѣ работи. Повдигай мислитѣ
си на горе къмъ Любовъта, къмъ
Свѣтлината, къмъ Истината.

152

Изненада.

Нищо не тръбва да изненадва
ученика.

Той тръбва винаги да е спокоенъ.
Той знае, че има единъ *Боже-
ственъ планъ*, който ureжда нѣщата.
И затова нищо не го очудва.

153

Благоразумие.

Въ живота на ученика се изискава *благоразумие!*

Ученикътъ избѣгва *всъки споръ.*

Благоразумието е дъщеря на Любовта и знанието.

154

Чувствителностъ

Езернитъ води затрептяватъ отъ най-нѣжния зефиръ. Ученикътъ трѣбва да стане по-чувствителенъ, за да възприема нѣжнитъ вълни, които идатъ отъ горе.

155

Бѣлата Свѣтлина.

Когато ученикътъ се потопи въ Бѣлата Свѣтлина, той познава своя Учителъ.

Учителътъ му говори отъ полето на *Бѣлата Свѣтлина.*

156

Истинскиятъ домъ.

Истинскиятъ домъ на ученика е вжтре въ душата му.

Той нѣма домъ отвѣнъ.

157

Еօгъ.

Велико е да се служи на Бога.
При Бога е винаги хубаво.

158

Божествената Любовъ.

Както се печемъ на Слънцето, тъй трѣбва да живѣемъ въ Божествената Любовъ.

159

Любовъта.

Ученикътъ като люби Бога, *се чисти*. А може да се изчисти и чрезъ *страданията*.

Любовъта е една жива сила, едно течение, което постоянно иде отъ Бога и тръбва да минава презъ нашите души.

160

Любовъ.

Когато ученикътъ живѣе въ Любовъта, *лесно разрешава* всички въпроси и за него не съществуватъ противоречия.

161

**Съсрѣдото
чаванѣ.**

Ученикътъ тръбва да владѣе мислитѣ си и съ своята мисъль да служи на Истината.

Затова необходимо е за него да се съсрѣдоточава въ себе си.

Може да мисли за животворната свѣтлина, за нейната седмоцвѣтна красива дреха, съ която е облечена и за музикалния ѝ говоръ. Това е великата хармония въ свѣта. Може да мисли и за Животворното Божие слънце, къмъ което всичко се стреми.

Така се нагласява човѣшкото съзнание.

162

**Будно
съзнание.**

Когато ученикътъ се съсрѣдоточава, той не тръбва да заспива, а

да е буденъ. Заспи ли, той влиза
въ низшитъ течения на природата
и отъ тамъ мжчно може да излѣзе. 163

Пътът.

Въ своя Пътъ ученикътъ трѣбва
да е винаги буденъ. Този е Пътъ,
за който Господъ казва:
„Малцина сѫ, които ходятъ по него“. 164

Свобода.

Ученикътъ е свободенъ, когато
нищо не го отвлича *отъ Пътя му*.
Нищо не е по-силно отъ неговата
задача! 165

Медитиране.

Ученикътъ трѣбва да медитира,
но не и да мечтае. Когато медитира,
той е буденъ, защото *е заетъ съ*
ума си; а когато мечтае, той заспива,
защото тамъ се намѣсватъ низшитъ
чувства. 166

Пътът.

Приятенъ е пътътъ на ученика,
защото е пътъ на възлизане! 167

Мораленъ
устой.

Ученикътъ трѣбва да е толкова
морално повдигнатъ, че неговиятъ
стремежъ да седи по-горе отъ всич-
ки окръжаващи съблазни. Той не
може да се изкушава отъ злото.

Ученикътъ тръбва да има не само мораленъ стремежъ, но и *мораленъ устой*.

168

Опитност.

Ученикътъ тръбва да се ползува не само отъ своята опитност, но и отъ опитността на другите. Съ това той влиза въ пътя на обединяващата Любовь.

169

Сжчината.

Човѣкъ е колективно сѫщество. Той тръбва да съзнава, че е образъ и подобие на Бога. Тръбва да има характеръ и да познава сжчината на Вѣчното Добро.

170

Реалността.

Не се спирай на нищо вънъ отъ тебе, до като не изучишъ *себе си*.

Когато ученикътъ познае реалността въ себе си, той разбира реалността, която лежи въ основата на *цѣлото битие*.

171

Раждане отъ Духа.

Ученикътъ тръбва да се роди по Духъ. Тогава той се издига надъ временното, и за него нѣма вече противоречия на земята.

172

Волята Божия.

Тръбва да живѣемъ *съгласно Волята Божия!* Тя включва благото на всички живи сѫщества.

173

Желание.

Желай, което е разумно!
 Желай, което е добро за всички!
 Желай, което желает Богъ!

174

Свобода-
ограничение.

Ученникътъ е свободенъ; затова самъ се ограничава. Който самъ не се ограничава, природата го ограничава.

175

Прозрение.

Въ развълнуваното езеро не виждашъ нищо. *Тихото езеро* отразява планинските върхове, небето, слънцето и звездите.

Ученникътъ тръбва да има спокойна душа и установена мисъль. Тогава иде *прозрението*; тогава се изясняватъ много противоречия.

176

Знание
и Въра.

Знанието е достояние на *мъдри-
тъ хора*. Който върва, тръбва да учи, а който знае, тръбва да прилага. Въ знанието има нѣщо *красиво*. Знание безъ въра не може да се развива.

177

Естественост.

Свѣтлината въ душата на ученика иде като *зазоряване*. Ученникътъ не тръбва да иска нищо пресилено.

Въ него всичко тръбва да става *напълно естествено* и на своето време.

178

Въра.

Вървай въ онзи, който те учи.
 Вървай въ онзи, когото обичашъ.
 Ученикътъ тръбва да има *абсолютна въра въ Учителя си!*

179

Каляване.

Младата фиданка се излага на буритъ, за да се кали и да заякне въ мощенъ джъбъ!

Ученикътъ тръбва да преживѣе известни терзания, за да стане по-силенъ, да се издигне надъ тъхъ и да разбира нѣщата *правилно.*

180

Учение.

Физическиятъ свѣтъ за ученика е място само за *учение*, а не и за забрава.

То прави живота му пъленъ, красивъ и радостенъ.

Само *учението* дава съдържание на живота му.

И само *служението* осмисля живота му.

Ученикътъ минава само презъ физическия свѣтъ; той не се спира тамъ.

181

Свещената книга.

Всичко те интересува у Този, *Когото обичашъ.* Ученикътъ неуморно чете *Свещената книга* на природата, за да познае, какво е мислилъ *Богъ.*

Той е неговиятъ *Възлюбленъ!*

182

Испитът на
ученика.

Държишъ обикновенъ съдъ въ
ржетъ си. Треперишъ надъ него.
Съдътъ се строшава. Ти плачешъ
и мислишъ, че всичко е загубено.
Но *Разумната природа—Любовъта*
е приготвила за тебе другъ съдъ
съ скъпоценно съдържание.

Разочарованietо те подготвя за
новото очарование, което те чака.

Тъй ти се приближавашъ до но-
вата изненада на *Реалния свѣтъ*.

183

Любовъ.

При всички изпити остани вѣренъ
на Любовъта! Ученикътъ трѣбва да
издѣржа въ Любовъта до край, безъ
да се осъмни въ нея. Пѣтътъ на
Любовъта е пѣтъ на *множество*
изпити, презъ които ще мине той,
за да се види, до колко е издѣр-
ливъ въ Любовъта.

184

Чувствител-
ностъ.

Ученикътъ не трѣбва да губи
своята чувствителностъ. Въ неговитъ
чувства не трѣбва да настъпи пре-
тъпяване.

Възвишенната мисълъ префинява
нервната система и я прави *по-чу-
ствителна*.

185

Любовъ и
Мѣдростъ.

Необикновенъ е *животътъ на*
ученика.

Любовъта и Мждростъта пребаждатъ въ всъка негова постълка.

Любовъта представлява бистра, кристална вода, отъ която ученикътъ пие, а Мждростъта представлява *планински връхъ*, който той изкачва.

186

Нѣжностъ.

Нѣжностъта е необходимо качество за *ученика*.

Той тръбва да бѫде нѣженъ!

Тя подготвя пътя на Любовъта. Нѣжностъта не настъпва смазаната тръсть и не угасва замъждѣло кандило.

Тя внася на земята сиянието на ангелския свѣтъ.

187

Свѣтътъ.

Ученикътъ ще бѫде въ свѣта, но свѣтътъ не бива да бѫде въ него.

188

Великото.

Високъ идеалъ изпълва съзнанието на ученика!

Колко е хубаво, когато ученикътъ носи нѣщо *велико* въ душата си!

189

Къмъ Великото.

Колко е хубаво, когато знаешъ, че отивашъ *къмъ Великото*, защото тамъ животътъ напълно се осмисля!

190

Чистота.

Чистиятъ диамантъ по съвършенъ начинъ отразява *Свѣтлината*.

Чистотата е условие за всички постижения.

Само чистиятъ прекрачва портитъ на *Висшето Знание!* Ученикътъ тръбва да бъде чистъ.—*Чистъ всъкога!* Нѣма по-велико нѣщо за ученика отъ чистотата въ свѣта!

191

Обещанието.

Ученикътъ всъкога тръбва да удържа *обещанието си*, за да развитие устоитъ на своя *характеръ*.

192

Богъ.

— Не бой се!

Богъ е неизмѣняемъ! Той на всичко дава добра отрада.

193

Реалното.

Най-реалното за ученика тръбва да бъде *стремежътъ му къмъ идеалното*.

194

Свѣтлина.

Свѣтлина тръбва да има въ живота ти!

Свѣтлината разкрива *красотата* на свѣта.

При нея нѣщата растатъ.

Свѣтлината е храна за ума.

195

Хармония.

Първата работа на ученика е да възстанови хармония *въ себе си*.

Това е съзвуцието между мисли-
тъ, чувствата и постъпките. Това е
вътрешната музикалност, която
изпълва душата на ученика.

Макаръ да дойдатъ противоре-
чиви условия, той не губи характе-
ра си.

196

Влияниета.

Ученикътъ избъгва влиянието на
преходния свѣтъ, до дето укрепне.

197

**Правилно
разбиране.**

Ученикътъ тръбва всичко да
разбира правилно.

Това ще му даде истинските
методи за дейност.

Той не тръбва да си създава
самъ страдания отъ кривото схва-
щане на нѣщата.

198

**Определено
време.**

Когато Учительтъ учи ученика,
последниятъ не тръбва нищо да Му
иска, а само да Го слуша и разбира
правилно.

Има си точно определено време,
когато Учительтъ ще даде нѣщо на
ученика.

199

Отплата.

Въ това е радостта на извора:
Когато растенията, които той
полива, дадатъ изобиленъ плодъ.

Ученикътъ, който е получилъ много отъ Учителя, може да му се отплати само съ Любовта си къмъ Бога.

200

Постъ.

Ученикътъ може да почне своя постъ, когато е във възходяща степень на Духа си.

Тогава той по-лесно може да се издигне надъ материалното.

201

Съмненията.

Ученикътъ тръбва да мине презъ съмненията.

Тя е една областъ, която той тръбва да премине, и да я мине до край. Тамъ той ще се намъри въ една северно-поларна нощ — дълга нощь. Но той тръбва да разбира закона: тръбва да я прекара, за да излъзне пакъ на свъртлия день. И да се крепи презъ всичкото време. Слъдъ като премине този периодъ на мракъ, ще дойде прозрението—свъртлиятъ день на Правилното!

202

Съмнението.

Съмнението е една задача на ученика, която той тръбва да реши правилно.

203

Съмнението.

Първият изпитъ, на който ученикът се поставя самъ, е съмнението. За туй той тръбва самъ да прекара нощта на съмнението и самъ да го победи.

204

Свѣтът на Любовъта.

Щомъ си въ Любовъта, ти вървашъ, и всичко е свѣтло за тебе. По това ще познаешъ, че си въ свѣта на Любовъта.

Тамъ съмнение нѣма; усъмнишъ ли се, това показва, че Любовъта я нѣма.

205

Мъжнотии.

Щомъ ученикът се опредѣли да тръгне въ Пътя, ще се явятъ голѣми мъжнотии, които биха могли да го спънатъ.

Той не тръбва да се смущава отъ тѣхъ. Това сѫ посторонни нѣща за него; той тръбва да върви *все напредъ!*

206

Примирение.

Да се примиришъ съ Бога, то значи да приемешъ Неговата Любовъ.

207

Методите на Бога.

Да любишъ Бога, то значи да употребишъ всички методи, които Той употребява.

208

Богъ.

Да разбирашъ Бога, то значи да си послужишъ съ Божествената Свътлина.

209

Познание на Бога.

Можешъ да познаешъ Бога, само когато *Го обичашъ*.

Можешъ да познаешъ Бога, само като почувствуваши *Неговата Любовъ*.

210

Божествената правда.

Да живѣешъ по Бога, то значи, да си служишъ съ Божествената правда. А тази правда се отнася къмъ всички еднакво.

211

Мърката.

Учителътъ на всички ще даде точно толкова, колкото е опредълено по Божествената правда за тъхъ. Никому по-малко.

Но Учителътъ е *свободенъ* да даде нъкому повече.

212

Душата.

Ученикътъ тръбва да обича душата на хората, и като е тъй, той не тръбва да мрази никого.

Сродната душа на този, когото ти обичашъ, и на онзи, когото ти не обичашъ, горе *еднакво се обичатъ*.

А ти по плътъ си направилъ *разлика* между тъхъ. Това е грѣхъ.

213

Отчетъ.

Ученикътъ не е длъженъ да дава отчетъ на хората. Той преди да постъпи тъй или инакъ, тръбва да се съобразява съ *Божиите закони и наредби*.

214

Моралъ.

Ученикътъ почва работата отъ тамъ: какъ седи работата му предъ Бога, а не предъ хората и общественото мнение. Това е *истинскиятъ моралъ* въ живота на ученика.

215

Моралъ.

Моралъ — това е Любовъта на ученика къмъ Бога.

Нѣма другъ моралъ.

216

Съ Любовъ.

Ученикътъ тръбва всичко да прави *съ Любовъ*; тогава и лесно ще го прави.

Нѣма ли Любовъ, ще срѣщне много противоречия въ пътя си — на първо място съмнението.

217

Свѣтътъ на Любовъта.

Свѣтътъ на Любовъта е свѣтъ на Великиятъ постижения. Всѣка работа, направена безъ Любовъ, е безплодна.

Всѣка работа, направена безъ Любовъ, е престъпление.

218

Царството
на мира.

На всичко, което става, намърж
мъстото и вътрешния смисъл. Така
ще запазишъ равновесие при бури-
тъ на живота.

За да влъзешъ въ Царството на
Мира, това е необходимо.

219

Благосло-
вение.

Когато нѣкои божествени bla-
гословения се спиратъ, причината
лежи въ ученика, а не въ Бога.

Богъ е отредилъ благословение
за всички.

220

Плачътъ.

Ученикътъ трѣбва да плаче, ко-
гато никой не го вижда. Тогава
плачътъ е благословенъ.

За човѣшки работи ученикътъ
може да плаче предъ другитъ, но
когато плаче за нѣщо Божествено,
той плаче *насаме*.

221

Небето.

Ученикътъ живѣе на земята, а
мисли за небето. На земята той
иска да реализира божествените
закони.

222

Търпение.

Издържай всичко заради Любовъта, до като я придобиешъ. Дой-
де ли тя, ще получишъ търпе-
нието.

223

Любовъта.

Само Любовъта учи хората на послушание.

Новото послушание е послушание отъ Любовъ!

„Който Ме люби, ще упази Моите заповѣди“.

Това е възможно само при Любовъта. А следъ това иде *дарътъ*:

„И Азъ ще бѫда съ васъ до скончанието на вълка“.

224

**Послушание и
учение.**

Когато ученикътъ възприема Любовъта отъ Учителя, той има послушание, за да се посади Любовъта въ него. А учи, за да възрастне тя въ него.

225

Рѫцетъ.

Рѫцетъ сж създадени за работа!

Когато ученикътъ ги погледнетъ му казватъ:

„Ние сме създадени за *работа!*“

Ученикътъ не трѣба да бѫде мързеливъ.

226

Нокти.

Ученикътъ не трѣба да има *бъли петна* на нокти си. Тъ сж резултатъ на силно смущение и притѣснение.

Ученикътъ трѣба да бѫде много тихъ всѣкога. — За него не трѣба да има *изненади*.

227

Доброто.

Съ краката си ученикът ще отиде *при Доброто*; съ ръцетъ си ще го направи; а съ устата си ще го каже.

И тритъ свѣта трѣбва да взематъ участие въ Доброто: физическиятъ, ангелскиятъ и Божествениятъ.

228

Главата.

Главата на ученика трѣбва да е винаги *изправена*, а не наведена.

Когато тя е наведена, лесно се възприематъ отрицателните мисли и настроения. А когато е изправена, той се свързва съ слънчевите енергии и положителното въ живота.

229

Погледътъ.

Погледътъ да биде мекъ и чистъ, никога раздвоенъ и винаги свързанъ съ една *божествена мисъл*.

230

Погледътъ

Погледътъ на ученика е такъвъ, че никога не нарушава хармонията въ другите.

231

Поздравътъ.

Най-добриятъ поздравъ е *поздравътъ на очитъ*. Той е най-чистиятъ. Него Богъ приема.

Любовътъ е нѣщо духовно, *божествено*. Въ физическия свѣтъ тя се изразява чрезъ очитъ.

232

Движенията. Всички движения на ученика тръбва да бъдатъ волеви и съзнателни. Ученикътъ не тръбва да прави нито едно несъзнателно движение, защото тъ съ подъ влиянието на изостаналите духове. 233

Права стойка. Ученикътъ тръбва да има винаги *права стойка*. Тя държи будно неговото съзнание и предразполага Духа му къмъ *работа*. 234

Правило. Следъ като е билъ при Учителя, ученикътъ отива право у дома си, безъ да се отбива никъде. 235

Храната. Най-идеалната храна съ *плодо-ветъ*. Ученикътъ тръбва да употребява предимно тъхъ. Тъ чистятъ както тълото, така също и мисли-тъ и чувствата му. 236

Храната. Когато ученикътъ яде, тръбва да е изпълненъ съ благодарност и обичь. 237

Сънъ. Хубаво е ученикътъ да бъде буденъ до десетъ часа вечеръта и следъ това да спи. 238

Спане

При лъгане ученикътъ поставя всички противоречия презъ деня на мъстото имъ, възстановява пъленъ миръ и тишина и като новородено дете въ най-късъ време заспива.

239

Болеститѣ.

Ученикътъ не тръбва да боледува. Той тръбва да гледа на болеститѣ като на възпитателно сръдство, съ които природата *уравновесява силите на организма*.

Любовъта изключва всъка болест. Тя е носителка на *изобилия Животъ*.

Болниятъ, потопенъ въ *Божията Любовъ*, може да оздравее *моментално!*

240

Окултна медицина.

Ученикътъ тръбва да разбира отъ *природна медицина*. Лъчебни фактори сѫ: *храната, водата, въздухътъ и свътлината*. *Сънчевите лъчи*, възприети съ Любовъ, сѫ най-лъчебниятъ сокъ за тѣлото. Тѣ действуватъ успокоително на душата, ободрително на Духа.

Ученикътъ се лъкува и чрезъ повдигане на мислитѣ и чувствата си.

Той се лъкува и чрезъ *молитва*, а въ нѣкои случаи съ *постъ и молитва*.

241

Чиста кръв.

Ученикътъ тръбва да има *чиста кръв*. *Чистите мисли и желания* поддържатъ нейната чистота.

242

Дрехитѣ.

Ученикътъ пази дрехитѣ си, защото е *прекаралъ* частъ отъ *aura*-*та си въ тъхъ*. Ако тѣ попаднатъ въ неподходящи ръце, той ще страда, безъ да знае, отъ кѫде иде страданието му.

243

Дрехитѣ.

Дрехитѣ на ученика тръбва да бѫдатъ широки и удобни. Не дрехата, но лицето тръбва да изпъква, и не лицето, а *душата*.

244

Топлина.

Ръцетѣ на ученика тръбва да иматъ винаги умърена температура — да *бѫдатъ топли*.

Студенитѣ ръце показватъ стъсненъ умъ. Тръбва повече слънце. Топлината ще внесе разположение на Духа.

245

Пари.

Въ отношенията си ученицитѣ тръбва да спазватъ следното: *услуга за услуга*, а не за пари.

Паритѣ могатъ да развалятъ човѣка. Тѣ носятъ другъ образъ, а чрезъ услугата ученикътъ ще предаде и приеме *образа на Любовта*.

Бъдещата размънна монета ще бъде приятелството!

Бъдещата размънна монета ще бъде Любовта!

246

Пари.

Ученикътъ не тръбва да прави услуга за пари; това е вънъ отъ всъко правило на окултната школа.

Той тръбва да служи само отъ *Любовъ!*

247

Две правила.

I. (относно себе си). Ученикътъ никога не бива да иска пари за помощъ. Той тръбва да изработи нѣщо, и тогава да му се заплати, ако пожелае.

II. (относно другите). Ученикътъ никога не тръбва да дава пари за помощъ. Той тръбва да създаде известна работа на онзи, който се нуждае, и тогава вместо 25 лв. да заплати 100 лв. Тъй и другиятъ да бъде свободенъ, че съ трудъ си е помогналъ.

248

Улицата.

Когато ученикътъ ходи по улицата, тръбва да е съсрѣдоченъ и да се моли, за да избѣгне ненуждни неприятности.

249

Интуиция.

Ученикътъ тръбва да се вслушва въ своята *интуиция*, и да пази *първата мисъл*, която му идва. Тя ще го заведе въ пътя, където нъма разбойници.

250

Интуиция.

Ученикътъ тръбва добре да разпознава *хората*. Първите впечатления, които той получава за тъхъ, съ най-върни — тъхъ да държи. Вторите и третите съ *коментарии*.

251

Приятелство.

Ученикътъ тръбва да дружи съ добритъ хора и добритъ духове, да се занимава въобще съ *Доброто*.

Лошите духове съ, които изкушаватъ ученика. Съ тъхъ той не тръбва да има нищо общо.

Когато ученикътъ има вътрешна *същност*, лошите духове не могатъ да се приближатъ при него.

Когато мисли за Бога, той е ограденъ.

252

Дружба.

Ученикътъ тръбва да дружи съ ония, които съ по-напредъ отъ него, за да се учи отъ тъхъ. Да дружи и съ равните на себе си, за да се наಸърчава въ по-голъма *ревност* на *учение*. И да слизга при по-долните, за да имъ помага.

— Подкрепи ли по-долнитѣ, по-
горнитѣ него ще подкрепятъ.

253

Трансформи-
ране.

Ученикътъ трѣбва да мисли *само Доброто!* Всѣка лоша мисъль е единъ *психически трѣнъ.* Ученикътъ трѣбва да го намѣри и *извади.*

Така той ще трансформира енергията на лошата мисъль и ще я използува за *Добро.*

254

Новиятъ путь. Този, който облича нови дрехи, нѣма желание да се върне отново къмъ старите.

Ученикътъ, който трѣгне въ *Божествения путь,* трѣбва да остави нравите на свѣта.

255

Срѣдата на
ученика.

Живѣй и се движи винаги *въ Любовта!*

256

Съ Бога.

Всѣки уදъ има смисълъ, доколко то е свързанъ съ организма.

Живѣашъ правилно, до като си въ контактъ *съ Бога.*

257

Духовна
закрила.

Човѣкъ не може да успѣе, въ каквато и да е работа, ако нѣма съдѣствието на *невидимия светъ.*

Ученикътъ може да живѣе на земята безъ *духовна закрила.*

258

Затуй тръбва да бъде свързанъ съ Бога.

258

Страданията.

Ученикътъ тръбва съ радость да посръща страданията, и да се радва, защото отъ тъхъ ще научи нѣщо Добро.

Разбере ли тъй страданията, той ще се подмлади.

Човѣчеството само въ една фаза на своето развитие минава презъ областъта на страданията.

Тъ каляватъ нервната система, за да издържи *новата Свѣтлина*, която ще дойде.

259

Независимостъ.

Нищо материално не тръбва да свързва ученика.

Колкото по-мжечно се отдѣля ученика отъ материалните нѣща, толкова презъ по-голѣми страдания ще mine.

Той само се учи на земята, а *живѣе* на друго място.

260

Блаженство.

Човѣкъ, който живѣе за себе си, е винаги ограниченъ.

Въ момента, когато проблесне въ него идеята да служи на Бога, всички вериги на ограничението падатъ, и той е свободенъ.

Блаженство е, когато ученикътъ се освободи отъ ограниченията на свѣта.

261

Силата на душата.

Душата може да прояви силата си, когато не е свързана съ материята. Тя е силна, когато прониква материята, безъ да се свързва съ нея.

Ученикътъ трѣбва *само да гледа* презъ материята, но не и да живѣе въ нея.

262

Разумните сили.

Всичко, каквото става, е *допуснато отъ Небето.*

Каквото и да ти се случи, ще се превърне за Добро отъ разумните сили, които ржководятъ развитието.

Това изпълва ученика съ радостъ и при най-голѣмитъ противоречия въ живота.

263

Божиятъ планъ.

Не забравяй, че въ великия Божи планъ въ края на краищата всички противоречия ще бждатъ разрешени.

264

Сила.

Силата на ученика иде отъ горе. Концентрацията въ Божествените Истини е акумулиране на сила. — Човѣкъ става акумуляторъ.

Колкото повече се съсръдоточава ученикътъ, толкова е по-силенъ духовно.

265

Истинска помощ.

Ученикътъ тръбва да може да влиза въ положението на всъка душа, за да я разбере и ѝ помогне.

Когато разберешъ една душа,
ти я обиквашъ.

266

Синьото небе.

Синиятъ цвѣтъ действува на душата и поражда възвишени чувства у ученика.

Когато той се почувствува обезсърдченъ, нека погледне синьото небе, и ще се успокой, ще почувствува дълбокъ миръ, *радостъ и лекота* въ душата си. Ще се разведри и наново ще почне работата си.

267

Звездното небе.

Когато ученикътъ почувствува празнота и безсмислие въ живота си, да погледне вечеръ *звездното небе*, и той ще се насърдчи отъ величието му.

268

Малката бубулечица,

Когато ученикътъ се почувствува много отпадналъ и излишенъ на земята, нека погледне подъ нозетъ си

ония малки мушички, които оставатъ да живѣятъ и следъ като ги е настжилъ нѣкой. Нека ги погледне съ микроскопа, какъ тѣ се движатъ, бѣрзатъ, хврѣватъ и пакъ заставатъ, а може би и мислятъ! И ще види, какъ тѣ засвидетелствува разумността и необходимостта и отъ тѣхното сѫществуване *въ битието*.

Предъ тия малки мушички той ще се засрами отъ своето безволие и у него ще се зароди силно желание и той да оправдае живота, който му е даденъ. — И той да изяви Великото въ Битието!

269

Приложение.

Божественото трѣбва да се изпитва и прилага всѣкого. Когато единъ избави нѣкого отъ водата — и единиятъ, и другиятъ иматъ силно преживяване. Но единиятъ изпитва едно, а другиятъ — друго.

И двамата трѣбва да *благодарятъ на Бога!*

270

Благодарностъ.

Ученикътъ трѣбва да благодари отъ сутринь до вечеръ за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струйтѣ на Любовъта ще потекатъ презъ неговата душа.

271

Молитва.

Ученикътъ тръбва да се моли, за да бъде силенъ и да няма изкушение за него.

„И не веди настъ во изкушение“. 272

Тълкувание.

„И не веди настъ во изкушение“.

Това значи: Давай ни, Господи, знание и Мъдростъ, за да не би ние съ нашето невежество да паднемъ въ изкушение.

273

Свѣтлиятъ мисли.

Когато ученикътъ се освободи отъ грубите мисли на материалния животъ, умътъ му се изпълва съ свѣтли мисли за Възвишеното и Великото въ живота.

Тогава той може да работи. 274

Онзи свѣтъ.

Ученикътъ тръбва да се приготви съзнателно да замине отъ този свѣтъ. Онзи свѣтъ, това е училището, къдете той ще продължава училището си.

Този свѣтъ и онзи сѫ единъ свѣтъ. 275

Бѣлата свѣтлина.

Когато ученикътъ мисли за Доброто, въ неговия умъ се явява една мека бѣла свѣтлина — живо Сѫщество, съ което той може да се разговаря и да научи много нещо.

276

Учительтъ.

Учительтъ има за всѣки ученикъ особенъ говоръ. Изворътъ дава вода за всѣкиго специално. Тъй, Учительтъ е единъ за всички, а и изворътъ е единъ, отъ който мнозина ще пиятъ, безъ да си пречатъ взаимно. Когато мнозина пиятъ отъ една стомна, тамъ се явяватъ противоречия, преплитане и споръ.

277

Огънътъ на
Духа.

Подържай винаги въ себе си
огъня на Духа.

Ученикътъ трѣбва постоянно да носи отпечатъците на Доброто на лицето си.

278

Лицето.

Когато ученикътъ живѣе по Бога,
лицето му добива *другъ образъ.*

279

Нѣжностъ.

Като мислишъ за качествата на Бога, тѣ се преливатъ въ тебе.

За да станешъ нѣженъ и милосърдъ, мислй, колко снизходителенъ и благъ е Богъ!

280

Прощението.

Прошавай винаги заради Бога!
Прощаването не произтича отъ човѣка. То иде отъ Бога! Можешъ да се боришъ въ себе си, дали да простишъ, но ти трѣбва да победишъ въ тая борба.

Първата стъпка, съ която ученикът влиза въ духовния животъ, е прощаването.

Прощавай заради Бога.

281

*Същественото въ
живота.*

Служение и учение!

Ученикът тръбва да се освободи отъ посторонните нѣща, които само отвлечатъ ума му, безъ да го ползватъ.

Той е заетъ само съ *същественото въ живота.*

Защото *дългът път на учение и работа* го чака.

282

Приложение.

Туй, което ученикътъ знае, тръбва да го приложи въ живота си!

Знаешъ само това, което си приложилъ и опиталъ. И само това знание ще върви винаги следъ тебе.

283

*Вътрешенъ
стимулъ.*

Ученикътъ тръбва да има вътрешенъ стимулъ, за да *работи Божествено.* Той живѣе повече *вътрешно.*

Той участва въ външния градежъ, но неговиятъ потикъ иде отъ вътре.

284

Отговорност.

Ученикътъ не може да се оправдае съ нищо, ако не направи това, което знае.

Законътъ гласи:

Безъ Любовъта ти ще съгрѣшишъ. Съ Любовъта ще изправишъ погрѣшката си.

285

Писаните
закони.

Законитъ и правилата на ученика сѫ писани вжtre въ него. Отвѣнъ той нѣма никакви писани закони.

286

Страданията.

Ученикътъ трѣбва да се кали въ страданията, за да придобие характеръ, които да устои на смъртъта.

Мислено преживѣй страданията на Христа; тогава ще се калишъ въ тѣхъ.

При *страданията* ученикътъ дълбоко въ себе си живѣе въ *радостта*. — Защото обича и знае, че има Единъ, Който го обича.

Никой не може да понесе страданията, ако нѣма Любовъ!

287

Характеръ.

Да бждешъ невиненъ и да свършишъ живота си като виновенъ предъ другитѣ, безъ да се оправдаешъ, то е *характеръ*.

Ученикътъ не трѣбва да се оправдава, а да остави Учителътъ му да го оправдае, ако намѣри за *добрѣ*.

288

*Страданието
на ученика.*

Най-строгиятъ съдия е вънре въ
самия човъкъ. Най-голъмото страда-
ние, което съществува за единъ
ученикъ, е когато той съзнава, че
не е направилъ това, което Богъ
му е казалъ.

289

Страдания.

Само когато издържишъ страда-
нията правилно, тъ ще те издиг-
натъ на една висота, за да можешъ
да вървишъ по-нататъкъ въ Въчния
Пътъ.

290

*Божестве-
ниятъ огънъ.*

Ученикътъ не може да направи
една крачка въ *Божествената
Школа*, докато въ него има кори-
столюбие.

Всички души ще минатъ презъ
Божествения Огънъ, за да се из-
чистятъ отъ всъко користолюбие!
Тогава тъ ще просвѣтнатъ!

291

На Бога.

Съ молитва и въра ученикътъ
тръбва да предостави цѣлия си жиз-
ivotъ на Бога!

Това не изключва неговата ак-
тивност и инициатива въ живота.

292

*Любовта на
Бога.*

Всичко съществува чрезъ Лю-
бовта на Бога!

293

Мълчание и говорене.

Има три вида *мълчание* и три вида *говорене*:

Гладниятъ, като се наяде — мълчи.

Ученикътъ, като не си знае урока — мълчи.

Учителятъ, който много знае — мълчи.

Когато човѣкъ е много гладенъ — много говори.

Ученикътъ, който много знае — много говори.

Учителятъ, който малко знае — много говори.

Ученикътъ трѣбва да знае, кога да говори и кога да мълчи най-умѣстно.

294

Готовност.

Ученикътъ трѣбва да прекара презъ ума си най-лошитѣ положения, за да види, може ли да ги издѣржа. Тѣ може да не дойдатъ, но той трѣбва да е готовъ на всичко.

За него не трѣбва да има изненади.

295

Любовь.

Любовъта ти ще мине презъ много изпити, за да се опита.

Любовъта на ученика трѣбва да бѫде толкова голѣма, че да издѣржи всичките положения, които ще му дойдатъ.

Само Любовъта може да издържа и най-противоречивите положения въ живота.

296

Миръ.

Мирътъ иде отъ Бога!

Най-великото нѣщо въ душата на ученика, това е неговиятъ миръ.

Мирътъ е отъ Бога благословенъ!

„Моятъ Миръ да бѫде съ васъ“. 297

Чистота и свѣтлина.

Чистотата трѣбва да излиза отъ ученика като Свѣтлина.

298

Посвещение.

Посвещението почва отъ *страданията*. Ученикътъ не трѣбва да ги отбѣгва, но да ги издържа.

299

Вода и огънь.

Ученикътъ трѣбва да мине презъ *огънь и вода!* Презъ вода, за да се очисти, а презъ огънь, за да *свѣтне!* 300

Умътъ.

Бѫди уменъ!

И при всѣка своя постъпка прецени условията и последствията.

301

Предъ изпитъ.

Бѫди спокоенъ и тихъ.

Всичко ще мине добре!

302

Три
състояния.

Има три състояния въ живота на човѣка:

Едно физическо — тамъ всичко се беспокои.

Друго духовно — тамъ има стремежъ къмъ единъ идеалъ.

И трето Божествено — тамъ има абсолютенъ Миръ!

Ученикътъ трѣбва да е преминалъ първото състояние.

303

Ученикъ.

Най-хубавото нѣщо е човѣкъ да бѫде ученикъ!

304

Помощъ.

Учителътъ може да помогне на ученика си, само като забелѣжи у него непреодолимо желание къмъ Духовното.

305

Вѣра.

Ще упражнявашъ вѣрата.

Безъ вѣра умътъ се колебае. Мощна вѣра ще туришъ въ себе си!

Коренитъ на вѣрата се намиратъ въ миналата вѣковна опитностъ на човѣка.

306

Мото.

Съ Господа, Който живѣе въ мене, всичко мога.

Помощъта не иде отъ вънъ; тя иде отъ вжtre.

307

Бурята.

Когато небето се заоблачи и за-
гърми, малкитѣ цвѣтенца се рад-
ватъ — влага имъ трѣбва. А хора-
та ги е страхъ, защото нѣматъ вѣ-
рата на цвѣтятa.

Ученикътъ не трѣбва да се пла-
ши отъ *бурята*, защото и тя е не-
обходима, но да гледа да я изпол-
зува добре.

308

Свѣтлина.

Скрѣбъта иде вечеръ, а радостъ-
та — сутринъ. Когато ученикътъ скѣр-
би, у него е вечеръ; когато се рад-
ва — сутринъ.

Влиянията на тѣмнината носятъ
скрѣбъ, а тия на Свѣтлината —
радостъ

Когато у него е вечеръ, да мис-
ли за Бога, защото у Бога е винаги
день.

309

**Божестве-
ното.**

Най-първо ученикътъ трѣбва да
търси и намѣри Божественото у
себе си.

Тогава той става способенъ да
разбира и познава Божественото у
всички.

310

Себе си.

Обществения животъ учени-
кътъ може да проучи въ себе си.

Познавашъ ли себе си, позна-
вашъ и обществото.

311

Кръщението.

*Кръщението е актъ на Духа.
То е нѣщо вѫтрешно.*

312

Съ Бога.

Въ Любовъта нѣма страхъ.
Ученикътъ не трѣбва да го е
страхъ отъ хората, защото той жи-
вѣе съ Бога.

313

ърквата.

Църквата на ученика трѣбва да
бѫде *вѫтре*.

*„Храмъ Божи сте, и Духъ Бо-
жи живѣе въ васъ“.*

314

Сила и
свѣтлина.

Ученикътъ като мине презъ *ал-
химичната лаборатория* на приро-
дата, ще стане силенъ; а като мине
презъ пещъта ѝ — ще свѣтне, *Свѣт-
лина* ще стане.

315

Душата.

Ученикътъ схваща себе си като
нѣщо отдалено отъ тѣлото, за да не
се съблазни отъ формитѣ.

316

Учение.

Ученикътъ се учи по два начина:
или го учатъ, или той самъ се учи.
Или той си създава условия, за да
го учатъ, или другитѣ създаватъ
условия, за да се учи той самъ.

Процесътъ на учението е тру-
денъ, но приятенъ.

317

Началото.

По-добре е ученикътъ да почне съ мъчнотии, отколкото съ блага. Тъй още отъ начало ще укрепне.

318

Придобивка.

Въ всъки животъ ученикътъ тръбва да има придобивка. Той тръбва да слуша Духа си. Нѣма нищо по-хубаво отъ опитността, която разумниятъ Духъ може да даде на човѣка.

319

Основа.

Ученикътъ тръбва да гледа да придобие здрава основа въ душата си, за да разбира живота правилно.

Ученикътъ тръбва да има самоувѣреност въ живота, за да има основа, на която да гради.

Самоувѣреностъ има само онзи, когото вълната на Любовъта е докоснала.

320

За Бога.

Първото и Велико нѣщо за ученика е да знае, че Богъ е вѣчна хармония.

Когато я почувствувашъ въ себе си, *Богъ те е посетилъ.*

Това сѫ *епохални мигове* въ твоя животъ!

321

Стремежъ.

Да се стреми къмъ Бога и Истината, това е Великата задача на ученика.

322

Душата и
умът.

Душата ти да бъде лазурна, а
умътъ — свѣтълъ.

323

Корегиране.

Когато ученикътъ иска да направи нѣкому нѣщо, той самъ трѣбва да се постави въ сѫщото положение. — И ако намѣри, че е добре, тогава да го направи. Така той се корегира.

324

Цѣлото Небе.

Ако ученикътъ се води напълно по Божественитѣ принципи въ живота си, цѣлото Небе ще му съдействува.

Когато човѣкъ работи за Бога,
за другитѣ — Небето е съ него!

325

Мото:

За оня, който върви по Божия
Законъ, всичко съдействува за добро.

326

Молитва.

Само молитвата ще ти покаже
разумния начинъ да изплатишъ
кармата си по-лесно.

При молитвата трѣбва да прегивѣшъ едно Божествено състояние.

Молитвата е едновременно начинъ, по който ученикътъ чрезъ нея научава, каква е Волята Божия.

327

Природата.

Ученикътъ тръбва да има *съзнание* да не нарушава законите, които действуватъ въ природата. Тъ съ изразъ на една Висша Разумност!

328

Съзнание.

У ученика тръбва да има съзнание да изпълнява винаги Божественото!

Той тръбва да дава винаги ходъ на Божественото въ себе си.

329

Енергията.

Ученикътъ тръбва винаги да препраща енергията си *нагоре* въ възвишена *мисъл и работа*. Тогава тъ развиватъ неговите висши центрове.

Когато енергията оставатъ долу, тъ се застояватъ, ставатъ разрушителни и предизвикватъ експлозии.

330

Мислитъ.

Повдигай мислитъ си винаги *нагоре къмъ божественото*. По този начинъ се организира духовното тъло.

331

Божественото.

Въ живота на ученика тръбва да се прояви Божественото.

Въ него е пълнотата на живота.

332

*Истинни за
работата.*

Най-голъмoto благo, което чo-
въкъ имa отъ Богa, e *жivotътъ*.

А най-голъмата благодарност
на човъка заради живота е *ра-
ботата*.

Деликатността e плодъ на
зачитане работата на другия.

Който почита — мисли.

Колкото човъкъ е по-внимателенъ къмъ работата на другия, толкова и невидимиятъ свѣтъ е внимателенъ къмъ неговата работа.

Работи само онзи, който работи
отъ Любовь.

Който работи, обича.

И който почита работата на
другия, самъ работи.

Който разбира, живѣе.

Смѣхътъ по нѣкога показва, че
не разбирашъ. Той е временно раз-
влечениe.

Който разбира, мисли!

Който разбира, работи.

„Отецъ ми работи, и Азъ работя“. 333

Отплата.

Когато се постигне у ученика
стремежъ къмъ Бога, Учителътъ
вече не съжалява за нищо, което е
сторилъ и далъ на ученика.

334

Близостъ.

Има физическа, умствена, духовна и Божествена близостъ. Истин-

ската близостъ на душитъ се гради върху божественитъ връзки. Тъ сѫ единственитъ трайни, неизмѣнни и въчно усилващи се.

335

„Засади“.

Ученикътъ трѣбва да бѫде много прозорливъ и внимателенъ. Има низши духове, които устройватъ „случайни засади“, и ученикътъ може да си напакости. Напримѣръ минавашъ покрай нѣкой мостъ, виждашъ ограда, хванешъ се о нея, обаче тя е гнила, падне, и ти паднешъ съ нея заедно.

336

Къмъ Духовното.

Ученикътъ трѣбва винаги да одухотворява материалното. Спрем ли се на него, ще срѣщне голѣми противоречия въ живота.

Отъ физическото къмъ духовното!

337

Богъ.

Бога най-лесно ще намѣримъ *въ себе си*. Когато ученикътъ Го намѣри въ себе си, ще стане способенъ да Го намѣри и навсѣкѫде около себе си.

338

Материалното.

На земята всичко е преходно. Ученикътъ не трѣбва да желае ни-

що земно. Той ще си служи съ букваря и плочата, докато завърши I-во отдѣление; и после ще мине напредъ, а тѣхъ ще остави за другитѣ.

Нѣма защо да носи съ себе си букваря и плочата въ университета. 339

**Свещени
думи.**

— Познавашъ ли ме?
Не бой се!

340

Богъ.

Докато намираме Бога *въ себе си*, нашиятъ животъ е пъленъ, има смисълъ и радостъ.

Извѣнъ Бога има само нещаствия и страдания.

341

Богъ.

Само въ Бога е нашиятъ животъ! 342

Развитие.

Гледай развитието ти да върви естествено. Мисъльта трѣбва да расте, но не да презрѣе.

Мислитѣ трѣбва да се *развиватъ и да растатъ*, безъ да се измѣнятъ. 343

Действие.

Не всѣкога Учителътъ може да говори.

По нѣкога трѣбва веднага да действува: когато ученикътъ раз-

глежда и изучава една бомба, която следъ две минути ще експлодира, Учителът няма време да му обяснява, че това е нящо опасно, а веднага ще я вземе отъ ръцетъ на ученика и ще я хвърли нѣкѫде надалечъ въ пространството! Ученикът ще разбере това едва, следъ като чуе бомбата. И *ще благодари на Учителя си*, за дето не му е говорилъ нищо тогава.

344

**Мистична
самота.**

Има въ човѣка една *мистична самота*, въ която той се слива съ Бога. Това е за оня, *който разбира!*

Има една свещена област въ душата, която е *неприкосновена!* Няя никой не може да прекрачи.

Тя е *свещено място*, предназначена само за Бога.

345

Самъ.

Учениците могатъ да живѣятъ сами въ своя *вътрешенъ животъ*, само ако живѣятъ въ *чистота*.

346

Пчелата.

Пчелата ще извади медъ отъ цвѣта; човѣкъ ще откѫсне цвѣтето, ще го помирише и ще го хвърли. А говедото ще го стѫпче.

Ученикътъ трѣбва да има *метода на пчелата*.

347

Свѣтлината.

Ученикътъ трѣбва да обича Свѣтлината! Учительтъ ще му предаде най-Великото чрезъ *Свѣтлината!*

348

Чистене.

Всѣка вечеръ ученикътъ трѣбва да се чисти — *психично чистене* — като обрне ума си къмъ *Великата Любовь* и прекара презъ нея всичко, което е вършилъ презъ деня.

349

Свѣтлина.

Ученикътъ трѣбва да се стреми да достигне до оная *свѣтлина*, при която може да разпознава *истинската Любовь*.

Любовъта се показва въ най-голѣмата нищета.

350

Добрини.

Богъ така прави своите добрини, че тѣ изглеждатъ сякашъ естествено дошли! Но ученикътъ трѣбва да знае, че това е *дѣло на Бога*, на тази *Разумна Сила* въ вселената, която помага, а сама винаги *остава скрита*; и *непрестанно да благодари въ душата си Нему*.

Тѣй постъпва и Учительтъ.

351

Мото:

Да бѫде Благословенъ Господъ на Любовъта въ нашите души!

352

Въпросът.

Кое е по-хубаво? Подареното или заслуженото?

Богатството, което е подарено, или което е спечелено?

353

Чистота —
Нюкъсъ.

Ученикътъ тръбва да бъде *тъй чистъ*, че да мирише на нюкъсъ — миризмата на ангелитъ. И туй благоухание да се не измъни, а презъ *цълата вънчност* да се *усилва* като едно цвѣте въ Божията градина.

354

Страданието.

Спрямо страданието не тръбва да си пасивенъ. Като дойде, приеми го тихо и спокойно. Така положението ти ще се уясни, и ти ще извлечешъ полза отъ него. Същевременно активно ще работишъ, за да се справишъ съ него. До дято то трае, ти не изгубвашъ равновесието и мира си. Ти имашъ *разумно отношение* къмъ него, разбиращъ вътрешния му смисълъ и значение.

Така ти ще превърнешъ страданието си въ хармония.

355

Любовъ.

Когато ученикътъ люби Бога, страданията се издържатъ леко.

356

Стабилност.

На земята всичко се мѣни, всичко е преходно. Ученикътъ трѣбва да се дѣржи за нѣщо *постоянно*.

Той е силенъ, когато има една *основна идея*, която е неизмѣнна въ него при всичките условия на живота.

357

Практическо приложение.

Единственото нѣщо, което ученикътъ трѣбва да знае, то е Божествената цель на своя животъ. Трѣбва да знае, кои срѣдства да подбере и какъ да ги използува.

Когато душата е излѣзла *отъ Бога*, Той е писалъ нѣщо въ нея, и когато тя го прочете, ще научи цѣльта на своя животъ.

358

Любовъта.

Ученикътъ трѣбва да *различава Любовта*. Тя може да бѫде физическа - механическа, духовна, а може да бѫде и *Божествена*. Презъ тѣзи три положения всички енергии се трансформиратъ.

Ученикътъ трѣбва да живѣе въ духовната и Божествена Любовъ.

Физическата се мѣни и промѣня; духовната се промѣня, безъ да се измѣня, а *Божествената* не се промѣня, нито измѣня, а *само расте!*

359

Любовъ.

Ученикътъ, който люби, никога не тръбва да биде разсъянъ. Въ Любовъта никога вниманието не тръбва да се отвлича.

Умътъ въ Любовъта е необходим.

360

Любовъ.

Любовъта е нѣщо Божествено!
Ученикътъ тръбва да прояви Любовъта *свободно*.

Има две крайности въ Любовъта: срамъ и безсрамие. И едното, и другото произтичатъ отъ неправилното разбиране на Любовъта. Но отъ дветѣ срамътъ е за предпочитане. 361

Любовъта.

Въ Любовъта тръбва да изчезне всѣка форма, а да остане само смисълътъ на нѣщата.

Ако ученикътъ търси форма въ Любовъта, той ще падне. Въ Любовъта тръбва да изчезне *всѣка форма!*

362

**По Божес-
твеному.**

Ученикътъ тръбва да моли подкрепа отъ Божествения свѣтъ и да разрешава всичко по Божественому. Въ Божествения свѣтъ нѣщата се разрешаватъ напълно; въ духовния — наполовина; а въ физическия — никакъ. За да може

ученикътъ да разреши нѣщо по Божественому, той трѣбва да бѫде *абсолютно чистъ*. Това значи да нѣма никакви кармични връзки — да бѫде *напълно свободенъ*.

363

Посвещение. За да се изпита Любовъта на ученика, той ще бѫде прекаранъ презъ редъ изпитания, съблазни, съмнения, разочарования. Ако издържи всичките до край и не се съблазни въ Любовъта — тогава иде *посвещението*!

364

Любовъта. Любовъта е единъ *вътрешенъ свѣтъ*, който осмисля живота. Тя дава *потикъ* дълбоко въ душата на човѣка къмъ Бога. Това е за оня, *който разбира!*

Тогава човѣкъ може и самъ да живѣе, т. е. съ Любовъта. А Богъ е Любовъ, и дето е Богъ, тамъ е *всичко!*

365

Две мѣста. Животътъ на ученика не може да бѫде на две мѣста: и въ свѣта, и въ училището. За изпитъ ученикътъ може да отиде въ свѣта, но той е винаги въ училището.

Той работи въ свѣта; не кжса връзките си съ него, но той *на всъкъде е ученикъ*.

366

Сръща съ
Учителя.

Когато ученикътъ иска да се *сръщне съ Учителя си*, тръбва да се *приготви за това*: не тръбва да има никакви връзки съ преходното; това е процесъ въ съзнанието. Той е въ *силно молитвено състояние*. Моли се Богъ да му съдействува *да възприеме и разбере* правилно мислите на Учителя, за да ги използува и приложи добре.

367

Синиятъ
цвѣтъ

Ученикътъ тръбва да употребява синия цвѣтъ, за да бждатъ вибрациите му *по-духовни, по-бързи и по-нъжни*.

Той тръбва да има *по-нъжни вибрации*.

368

Великата
Любовь.

Ученикътъ тръбва да преживѣе стиха: Богъ е Любовь, за да може отчасти да приеме и почувствува Любовъта. Тогава ще бжде готовъ *да издържа всички страдания*.

369

Предъ Бога.

Ученикътъ тръбва да върши *всичко като предъ Бога*. Въ това седи *неговата Любовь*!

370

Заради Бога.

Всичко, което ученикътъ върши, го върши *заради Бога*.

371

Новото учение.

Новото учение е само за човѣка съ пробудено съзнание. То не е за човѣкъ, който живѣе съ стари-тѣ идеи.

372

Учителътъ.

Учителътъ не служи на преходното.

*Той служи на Любовта!
Защото служи на Бога.*

373

Познание на Бога.

Ученикътъ ще познае Бога, само като живѣе въ закона на Любовта.

374

Богъ.

За да познаемъ Бога, трѣбва да Го любимъ!

375

Убеждение.

Ученикътъ трѣбва да прави всичко отъ убеждение. За него убеждение е: Любовъ къмъ Бога!

За него убеждение е, че Богъ царува въ свѣта!

За него убеждение е, че Любовъ та крепи свѣта!

376

Краската на Любовта.

*Краската на Любовта е розова.
Краската на висшата Любовъ е свѣтлосиня.*

Краската на Божествената Любовъ е Бѣлата Свѣтлина!

377

Екскурзия.

Земниятъ животъ на ученика тръбва да представлява една хубава *експурсия*. Той ще мине през много място, ще разгледа всичко, което сръщне на пътя си, и ще си отмине.

378

Програма.

Ученикътъ тръбва да знае определено програмата на своя животъ и да я изпълни правилно.

Това може да му разкрие само неговото *свръхсъзнание*. Всъки ден той се вслушва отвътре да чуе, какво ще му каже Богъ да направи. Това е програмата му за деня.

379

Даване.

Бжди една любеща душа!

380

Къмъ учениците.

Мирътъ Божи да бжде въ васъ!

381

Чувствата.

Всички чувства на ученика тръбва да бждатъ въ *възходяща степен*.

382

Сърдцето.

Тръбва да пазишъ сърдцето си чисто.

„Само чиститъ по сърдце ще видятъ Бога“.

383

Молитва.

Ученикътъ тръбва постоянно да биде въ връзка съ *Бога на Любовта*. Да мисли за Този, който единственъ е неизмѣняемъ и Благъ всъкога!

384

**Новиятъ
Моралъ.**

Ученикътъ тръбва да действува съгласно *Новия моралъ*: Да обича Бога и да говори Истината.

385

Досътливостъ.

Най-благородното качество на ученика е да биде досътливъ и много внимателенъ къмъ другите.

Бжди досътливъ къмъ другите тий, както Богъ е досътливъ къмъ тебе.

Бжди досътливъ, както *разумната природа*, която се вслушва въ зова на най-малките бубулечици и цвѣтенца за дъждъ и ги снабдява съ влага.

Бжди досътливъ, какво *Божиятъ Духъ* иска ти да направишъ.

Това е досътливостъ, да знаешъ да угодишъ на Бога въ себе си и въ другите.

386

Досътливостъ.

Любовъта носи досътливостъ!
Любовъта влиза въ положението на всички!

387

Прозорли-
востъ.

Ученикътъ тръбва да бъде много прозорливъ: да умъе да хармонизира противоположнитъ нѣща и да се поляризира веднага.

388

Прозорли-
востъ.

Душата на ученика тръбва да бъде *прозорлива*.

Това говори за будно съзнание.

389

Противоре-
чия.

Щомъ ти дойдатъ противоречия,
кажи:

„Богъ е Любовъ!“ Иди при Бога!

390

Геройство.

Ученикътъ тръбва да бъде по-силенъ отъ нещастието си и тръбва да знае, че то иде и си отива.

Той тръбва да издържа. Това е геройство!

Смѣлъ бѫди и напредъ върви!

Качества на ученика сѫ: безстрашни и решителностъ.

Безъ тѣхъ той не може да издържи.

391

Себе си.

Когато ученикътъ разбере *себе си*, той разбира всички.

392

Урокъ.

Когато Учителътъ предаде известенъ урокъ на ученика, после-

дниятъ тръбва да се моли на Бога, за да разбере правилно урока, който му е предаденъ.

393

Ржката на
Провиде-
нието.

Ученикътъ вижда въ всичко, кое-
то става около него, любещата
ржка на Бога!

394

Духовенъ
животъ.

Ученикътъ тръбва да прекара
живота си тъй, както Господъ Го
е *опредълилъ*.

Затуй му тръбватъ знание и
духовенъ животъ.

395

Познаване на
Великото.

Ще развивашъ сърдцето си, за
да дава материалъ за ума.

„Волътъ познава господаря си“
А сега е дошло време човѣкъ
да *познава Бога*.

396

Разбиране.

Безъ страдание може, когато
има *разбиране*. А разбиране може
да има всъкога, когато има Любовь.

397

Къмъ уче-
ника.

Моятъ миръ да бѫде съ тебъ.

398

Послушание
и искане.

За ученика послушанието е по-
добро отъ искането. Защото въ по-
слушанието се извършва волята на
Учителя, а въ искането се извършва
волята на ученика.

399

Отплата.

Учителът застава въ своята мощь въ душата на ученика, когато последният е чулъ *най-свещените думи* отъ Учителя за Бога.

Какъ ученикът може да се отплати за всичко това, което Учителът е говорилъ и сторилъ за душата му?

— *Само като служи на Бога съ всичкото си същество!*

Само тогазъ и само така ще му се отплати.

400

Сърдцето.

Сърдцето на ученика тръбва винаги да трепти отъ *Свещения огънь на Любовта*, но никога да не изгаря.

401

Строгъ.

Ученикът не тръбва да се смущава отъ *лицето на Учителя си*.

Когато Учителът прониква пространството, тогава се вижда *строгъ*.

Ученикът тръбва да *схваща и разбира това*.

402

Езикътъ.

Езикътъ на ученика не тръбва кости да троши, а рани да *цери*.

403

Красота.

Красотата на ученика тръбва да седи въ това — той да говори

Истината!

Красотата е облъкло на Истината. 404

Престоре-
ностъ.

У ученика не тръбва да има никаква престореност. По това той се отличава. Защото всичко външното е естествено.

405

Растежъ.

Ученикътъ тръбва да расте! И като го биятъ, тръбва да расте; и като го милятъ, тръбва да расте.

Ученикътъ тръбва да расте!

406

Воля,
сърдце
и умъ.

Задачата на ученика е трояка:
Да развие и уякчи *волята си*;

Да облагороди и изчисти *сърд-
цето си*;

Да просвърти и укрепи *ума си*.

407

Любовъ
и чистота.

Ученикътъ като люби, придобива чистота. Любовта е сила, която се развива само при чистотата.

408

За ученика.

Ученикътъ, който много е приель и не го използува, ще бъде много битъ.

409

Любовь,
Мъдростъ,
Истина.

Любовь, Мъдростъ и Истина —
това тръбва да бъде винаги въ
душата на ученика, който обича
Учителя.

Туй е висшето. което свързва
ученика и Учителя.

410

Науката за
любовъта.

Велика е науката за Любовъта!

Любовъта тръбва да се изучава,
както се изучава природата. При-
родата не може да се изучи само
съ едно цвѣте.

Любовъта има безброй форми, и
всички тъ съставляватъ едно цѣло.

411

Бѫдеще.

Животътъ на ученика тръбва да
се простира въ бѫдещето.

Свѣтътъ живѣе въ настоящето.
Бѫдещето всѣкога подразбира по-
вдигане на съзнанието; миналото е
слизане на съзнанието отъ горе на
долу; а настоящето е преходно.

Великото бѫдеще тръбва да про-
никва въ настоящето на ученика.

412

Добритѣ
ученици.

Най-добритѣ ученици сѫ тия,
които вървятъ естествено; нито се
забавятъ, нито прескачатъ; нито се
спиратъ, нито тичатъ. *Всичко у*
тѣхъ върви естествено.

Въ живота имъ е отразенъ
космическиятъ ритъмъ.

413

Есенцията.

Ученикътъ не тръбва да пожелава нѣщата *преждевременно*. Не тръбва да пожелае да помирише силната есенция. Той не може да я издържи. Есенцията може да е толкова силна, че да произведе претъпяване на чувствата му.

Учителътъ знае, отъ какво има нужда ученикътъ.

Последниятъ знае, че всъко нѣщо ще дойде на времето си.

414

**Благодар-
ностъ.**

Ученикътъ тръбва да биде благодаренъ на това, което Учителътъ му дава и да върви напредъ.

Учителътъ никога нѣма да остави ученикътъ да се спре. Ученикътъ чувствува подкрепата, която иде отъ Учителя, отъ цълото Небе. Това го изпълва всъки моментъ съ благодарност и благоговение.

415

**Естестве-
ностъ.**

Ученикътъ тръбва най-първо да развие *хармонична естественост* въ своя характеръ.

416

Учение.

Най-важното за този, който е гладенъ, кое е?

Най-важното за ученика е да има *непреодолимо желание да се учи*. Ученето е преди всичко за ученика!

417

Всичко друго е второстепенно заради него. Ученикътъ почва отъ сега, а свѣтътъ търси градина съ плодове. Тамъ е *разликата*. А такива градини никъде ги нѣма.

Ученикътъ учи, за да изпълни Волята Божия!

417

Поляризиране.

Ученикътъ трѣбва да умѣе да се *поляризира*, а не да се демагнетизира. Той винаги обръща внимание само на положителното въ живота и съ него работи.

418

Основни черти

Ученикътъ може да се промѣни, но у него не трѣбва да се измѣнятъ основните черти — *вложени отъ Бога въ него*. А вложеното отъ Бога въ него — *това* е той.

419

Особеность въ развитието.

Ученикътъ не трѣбва да гледа другите!

Всѣки единъ си има *свой ходъ* на развитие. Ако си рѣка, трѣбва да течешъ. Ако си дърво, трѣбва да растешъ. Ако си плодъ, трѣбва да зреешъ.

Всѣко нѣщо има нужда отъ развитие!

420

Възходяща
Любовъ.

Когато ученикътъ е боленъ, той тръбва да развива Любовъта си. Когато Любовъта му стане възходяща, той ще биде вече здравъ.

421

Доброто.

Сжината на човѣка е Доброто!
Ученикътъ тръбва да разработва Доброто въ себе си. Затова е пратенъ на земята.

422

Воля за До-
брото.

За Доброто тръбва воля!
За да вървишъ нагоре, изиска се воля. А само при доброто се отива нагоре. За злото нѣма нужда отъ воля; ти само стжпи въ течението, и то ще те повлече надолу.
Воля тръбва за Доброто!

423

Еволюция.

За ученика еволюция значи — да се повдигне нагоре при условията, дето душата му може да расте и се развива правилно.

Това е непреривенъ процесъ на *пробуждане и освобождение*.

Ученикъ е онзи, който съзнателно работи въ това направление. Той участва въ колективния ходъ на *еволюцията*.

424

Обективенъ
и субекти-
венъ умъ.

Обективниятъ умъ на ученика тръбва да биде развитъ тъй, че да

може правилно да констатира нѣщата отъ вънъ. Нищо повече.

Субективниятъ умъ на ученика трѣбва да бѫде развитъ тѣй, че да може правилно да преживява нѣщата вътрешно.

Обективниятъ умъ е на фактитѣ, а субективниятъ — на законитѣ. Но и двата не сѫ още *умътъ на принципитъ*.

425

Пасивность.

Само по отношение на *Бога* умътъ на ученика трѣбва да бѫде пасивенъ — *да възприема*.

Смирението поставя душата въ възприемателно състояние.

426

Синьо и бѣло.

Ученикътъ трѣбва да внася въ себе си *Синята и Бѣлата Свѣтлина*. Тѣ ще помогнатъ за неговото духовно повдигане. Ученикътъ трѣбва да използува животворното действие на разнитѣ видове лжчи за своето повдигане.

427

Два обекта.

Да се концентрира — това е нѣщо естествено за ученика. Когато въ съзнанието му влѣзнатъ два или нѣколко обекта отъ материалния и духовния свѣтъ и се преплетатъ — той се разсѣйва. Това той не трѣб-

ва да допуска. Ученикътъ тръбва да се концентрира само въ тая посока, въ която седи духовното напредване на *всички* души и на своята — надъ всички лични амбиции!

428

Голъмата
паница.

Има ученици, които работятъ съ малки мотики, а после искатъ голъмата паница.

Затова Учителятъ понѣкога ще заведе ученика при мотиките, самъ да си избере една мотика, и *споредъ* мотиката и паницата.

429

Да и Не.

Ученикътъ тръбва да биде силенъ, че да може да каже *Да* и *Не* по *принципъ*. Когато нѣщо по принципъ не бива да се приложи, да каже: *Не!* А когато тръбва да се приложи, да каже: *Да!*

430

Любовь и
смисълъ.

Ученикътъ тръбва да знае, че животъ безъ Любовь не е възможенъ.

Въ Любовьта всички нѣща се осмислятъ.

431

Любовь и
умъ.

Само Любовьта е, която може да смекчи нѣщата, а умътъ да имъ даде цена.

Мекотата е външниятъ изразъ на Любовьта.

432

**Изкуствени
желания.**

Ученикътъ тръбва да се пази отъ изкуствени желания; тъ съсипватъ. Естествените желания на душата, тъ съ здравословни за ученика и служатъ за неговото повдигане.

Естествено желание е само това, което е *съгласно съ Волята Божия* — което иде отъ Бога!

Естествено желание е това, кое-
то води къмъ изобиленъ животъ.

433

Съмнение.

Когато ученикътъ се съмнява, той се демагнитизира и тогава изгубва тази естествена *привлекател-
ност*, която е ималъ.

434

**Интуиция и
умъ.**

Ученикътъ тръбва да бъде по-
следователенъ на природата си. Нѣ-
кои ученици, когато действуватъ
по интуицията си, вървятъ добре, а
други, когато мислятъ, вървятъ
добре.

435

**Планътъ на
Битието.**

Ученикътъ не тръбва да мисли,
какъ ще израстне. Той само тръбва
да учи. Този въпросъ не влиза въ
неговия планъ, а въ *Божествения
Планъ* на Битието.

436

Победа.

Когато ученикътъ побеждава, той се радва, а съ това радва и Учителя си.

Ученикътъ побеждава, когато призове *на помощъ силите на небето!*

437

Чистотата на ученика.

Чистотата на ученика съ нищо не тръбва да се опетни. Когато той е чистъ и пази своята чистота, радва и Учителя.

438

Доброто.

Ученикътъ, който *знае и прилага знанието въ живота си, е добъръ.* Външно изявление на Любовта — това е Доброто!

439

Жертва и Мъдростъ.

Ученикътъ, който жертвува, е добъръ.

Ученикътъ, който е мъдъръ, е добъръ!

440

Истината.

Ученикътъ, който обича Истината, е добъръ.

Тъй го нарича Учителътъ.

441

Доброто.

Ученикътъ тръбва да знае, че Учителътъ винаги желае *най-добро-то на ученика си.* Учителътъ желае

ученикътъ да издържи изпитанията
и да превъзмогва изкушенията. 442

Младостъ.

Който живе въ Любовъта, той
е всъкога младъ.

За ученика няма старостъ —
той живе въ Любовъта; затова е
ученикъ.

Свѣтътъ не разбира Любовъта.
Който живе въ Любовъта, той
е всъкога младъ! 443

Издържане.

Когато ученикътъ е билъ при
Учителя си, после ще получи изпи-
тания, за да се изпита Любовъта му.

Ако ученикътъ люби, той ги из-
държа.

Любовъта издържа всичко! 444

Любовъта и
Мирътъ.

Ученикътъ ще познае, дали има
Любовъ, ако има миръ.

Ако Любовъта не може да даде
Миръ, тя не е Любовъ. 445

Истина и
Любовъ.

Ученикътъ трѣбва всъкога да
действува съ Истина и Любовъ.

Любовъта всъкога оправя нѣща-
та. Тя е най-възвишено и благо-
родното.

А Истината го освобождава. Тя е силата, коята движи човѣка по вѣчния Пътъ!

446

Истината.

Когато дойде ученикътъ да каже една лъжа, нека си спомни *думитъ на Учителя*:

Истината е наша, а лъжата — не! И ако е ученикъ, той нѣма да излъже!

447

Испитъ.

Ученикътъ трѣбва да знае, че никога нѣма да мине *два пъти* презъ единъ и сѫщъ испитъ. Затова той трѣбва да гледа да го издѣржи добре. Не го ли издѣржи, пропада въ този испитъ. Другъ испитъ ще му се даде, но този нѣма да се *повтори* вече.

448

Истината.

Казването на Истината е една операция безъ упойка. Ученикътъ трѣбва да е готовъ да издѣржи Истината! Тогава той е силенъ.

Той знае, че въ своята *вътрешна сѫщина* Истината е винаги *блага!*

449

Отговоръ.

Има въпроси, на които ученикътъ трѣбва прямо да отговори. Ако

ученикътъ отговаря на тъзи въпроси съ заобикалки, той не говори Истината.

Учителътъ знае Истината.

Изпитва се само ученикътъ.

450

Сила и благородство.

Силенъ е ученикътъ, само когато не прави зло. И въ това седи неговото благородство!

451

Знание и Любовь.

Ученикътъ тръбва да се стреми къмъ знанието съ Любовь. Знание, придобито безъ Любовь, огрубява; а знание, придобито съ Любовь, облагородява.

Това е истинско знание!

452

Миръ.

Ученикътъ тръбва да бъде *миръ всъкога*. Не само привидно, но дълбоко въ душата си да има *миръ*.

Човѣкътъ на Мира излъчва едно неземно сияние, което внася хармония въ околните.

453

Миръ.

Мирътъ говори за присъствието на Духа!

454

Свещени чувства.

Ученикътъ не тръбва да търгува съ своите свещени чувства.

Безкористието е качество на Любовъта.

Въ нея всичко е ценно.

455

Грѣхътъ.

Когато грѣхътъ дойде, ученикътъ изгубва всичко, и то моментално.

Ученикътъ е силенъ, не само когато добие богатства, но и когато умѣе да ги запази.

456

Любовъта.

Ученикътъ не трѣбва да се цапа, за да може да живѣе въ Любовъта.

Единъ моментъ, изживѣнъ при извора на Любовъта, струва повече отъ 100 царски корони.

457

Плодове.

Ученикътъ трѣбва да . може да се храни и само *съ плодове*. Тъ ще му предадатъ *свѣтли* мисли и *чисти* чувства.

И съ това ще се развие и волята му.

Следъ 100 години ще се измѣни кухнята. Сега по-голѣмата част отъ живота си женитѣ прекарватъ въ кухнята. А мжетѣ работятъ само за храната.

458

Ментално поле.

Когато ученикътъ е въ размищление и съсрѣдоточение, той не трѣб-

ва да се отвлича отъ нищо, да е въ хармония съ своите мисли и да се намира въ умственото поле. 459

Учителтъ.

Невъзможно е *посвещение безъ Учител*! Необходимъ е Учител за ученика. Той е, който ще му даде едно право направление въ живота тукъ на земята и горе въ невидимия миръ.

Само този може да ти разкрие *Пътя*, който е миналъ по него и го познава въ всичките му подробности.

460

Страданието.

Страданието на земята е *най-великото нѣщо за ученика*.

Защото чрезъ него той научава най-добрите уроци.

Въ страданието ученикътъ се *повдига*.

Въ страданието се пробужда съзнанието.

461

Обектитъ.

Обектътъ на ученика е *вжтре* — Богъ.

И за туй нѣма спѣнки за постигането му; той е всѣкога доволенъ, защото всичко е вжтре въ него.

Свѣтътъ тѣрси своя обектъ отъ вѣнъ; затова тѣхниятъ животъ е пъленъ съ недоволство.

462

Страдания и
Истина.

Щомъ ученикътъ разбере правилно страданията, той ще научи Истината.

463

Излишното.

Ученикътъ не тръбва да желае въ живота си повече страдания и повече радости, отколкото тръбва. Тък сѫ излишни.

Страданията внасятъ повече *вла-
га, а радоститъ повече Свѣтлина
и топлина.*

464

Страданията.

Нѣма да питатъ ученика, колко страдания е миналъ, но какво е научилъ отъ тѣхъ.

465

Познаване.

Ученикътъ ще познае своя Учителъ, когато издигне съзнанието си въ *Божествения свѣтъ.*

466

Търпение.

Търпение, ученико, ти, който се учишъ при менъ!

Търпението е едно отъ великията качества на Бога.

Търпение, ученико, търпение!

467

Чистота.

Въ душата си ученикътъ тръбва да бѫде всѣкога чистъ. Въ Новото учение ученикътъ преди всичко тръбва да пази чистотата си и тая на другите.

468

Мото:

„Благодаря Ти, Господи на Любовъта, Ти, който ме направи *азъ да мога!*“

Когато ученикътъ има известни затруднения, да каже:

„Богъ е въ менъ, и *Той прави азъ да мога.* За Божията Любовь нѣма „не мога“!

Богъ е Любовъ!“

469

Две крайности.

Ученикътъ трѣбва да се пази отъ две крайности: сърдцето като изстине, на ледъ става; умътъ като сгорещи, буря се образува.

Сърдцето трѣбва да бѫде *топло*, а умътъ *свѣтълъ.*

470

Правило.

Ученикътъ свещено държи едно правило: Божественото не се корегира. То е *абсолютно!* При Божественото нѣма друго мнение!

Ученикътъ никога не *престъпва* това правило!

471

Университетъ.

Когато ученикътъ е при Учителя си, той е въ *университета*, а инакъ е въ училището.

472

Любовъта.

Любовъта на ученика трѣбва постоянно да се пречиства, за да се слье съ Любовъта на Учителя.

Малкиятъ може да се издигне до Голѣмия само чрезъ Любовъта.

Само Любовъта прави малкитѣ нѣща велики.

Само Любовъта праща Великото при малкото!

Само Любовъта прави малкото да служи на Великото!

473

Нѣжностъ.

Ученикътъ трѣбва да бѫде много нѣженъ, да образува около себе си вълни отъ нѣжностъ, за да може да разбере Великата Любовъ. Тя е Божественото и най-свещеното нѣщо на земята.

Само Божията Любовъ е Любовъ! 474

Излетъ.

Когато ученикътъ е на излетъ, хубаво е на най-голѣмата височина да си направи молитва и гимнастическите упражнения.

475

Безъ страхъ.

Когато дойде злото, то внася страхъ.

Ученикътъ трѣбва да си каже: *Безъ страхъ!*

Съ това той разбира: *Богъ е по-силенъ.*

476

Отъ Любовъ.

Ученикътъ трѣбва да прави всичко отъ Любовъ!

Всъко нѣщо, което се прави безъ
Любовь, е престжно.

Всичко съ Любовь!

477

Девственостъ. Ученикътъ трѣбва да бѫде дев-
ственъ. *Девствеността е качество
на душата;* тя не е нѣщо външно. 478

Хармония Ученикътъ трѣбва да е въ хар-
мония съ *Абсолютното* и да се
приближава къмъ Него съ абсолют-
на вѣра и безъ страхъ.

Хармонията е условие за обмѣна
между него и Абсолютното.

479

Радостъ. Ученикътъ, който върви добре, е
радостенъ.

Радостта на ученика иде отъ
вжтре като отъ единъ изворъ. Хо-
рата отъ свѣта искатъ да вдигнатъ
завесата, да видятъ, отъ кѫде иде
тази радостъ, но не могатъ. Тѣ я
търсятъ отъ вънъ, а тамъ нѣма нищо.

Радостта на ученика иде отъ
вжтрел

480

Растежъ. Да расте Любовъта ти!
Всѣки денъ ученикътъ трѣбва
да расте въ Любовъта си!

481

Познание на
Господа.

Това е познание на Бога:
Да приемешъ и познаешъ Лю-
бовъта Му.

482

Правилно
отношение.

Когато обичашъ нѣкого, обичашъ
всичко, което Той обича.

Ученикътъ, който обича Учителя
си, обича и всичкитъ Негови нареж-
дания!

483

Важното.

Важно е за ученика да възприе-
ме Божествената Любовь. Тя да
стане една *необходимость* за него
въ живота му, да живѣе въ нея, да
я има, да ядиша, за да има сми-
сълъ живота му.

484

Източната
школа.

На ученика отъ източната шко-
ла сж създавали изкуствени изпи-
тания, и той ги е издържалъ; а се-
га на ученика не се създававатъ освенъ
естествени изпитания, и той на реда
си трѣбва много добре да ги *из-
дѣржи*.

Дойде нѣкой и те нагруби; бжди
герой, приближи се до него и кажи
му съ Любовь: „Пакъ ела въ моя
домъ“!

485

Съ Бога.

Ученикътъ трѣбва да *съзнава*
живо връзката си съ Бога. Да не

мисли много за последствията, а за
принципитъ.

486

Мълчание.

Когато Учительтъ говори, ученикътъ *тръбва да мълчи*. Когато Учительтъ мълчи, ученикътъ се изпитва.

Най-приятното изкуство, което ученикътъ може да приложи най-лесно, е да мълчи и да слуша.

487

Доброто.

Ученикътъ тръбва да се стреми къмъ *Доброто!* Доброто е плодъ на Любовта; Любовта е плодъ на *Духа*; а Духътъ е *изявление* на Бога!

488

Философия.

Философия се изисква отъ живота на ученика. Той тръбва да умѣе *да примери* всичкитѣ противоречия. Голѣмитѣ работи сѫ за хората, а малkitѣ — за ученика.

489

Божествено-
то училище.

Въ Божественото училище всички постежки на ученика тръбва да бждатъ отмѣрени.

Най-съкровенитѣ работи на душата *не се изявяватъ* навънъ.

490

Не веднага.

Учителътъ не дава веднага на ученика това, *което той иска*, а го оставя известно време да поживѣе съ тази мисълъ. Да има време и ученикътъ да изживѣе желанието си. Ако е *духовно*, то ще издържи; ако е *материално*, ще изчезне.

491

Устойчивостъ.

Най-първо ученикътъ тръбва да биде изпитанъ въ устойчивостъ, и тогава да му се *повърятъ* известни уроци.

492

**Дисциплина
и Свобода.**

Ученикътъ тръбва *самъ да си налага* дисциплина! Другояче ще биде насилие.

Нишо въ неговия животъ не му се налага отъ насилие.

Всичко ученикътъ върши *по вътрешна свобода!*

493

Малкото.

Ученикътъ се изпитва *въ малкото*; щомъ той е внимателенъ въ малкото, ще получи многото.

494

**Силните пре-
живявания.**

Силните преживявания на ученика тръбба да бждатъ *вътрешни*; едва да проличатъ отъ вънъ.

Тогава той се ползува.

495

Дълбочина.

Ученикътъ тръбва да мине презъ *голъми страдания*, за да добие известна *дълбочина* въ характера си.

Безъ нея той не може да устоява. Тя е необходима за характера му; тя носи *свежестъ*. Дълбочината — това е съдържанието на нъщата, а голъмината означава формата. Чувствата могатъ да бждатъ дълбоки, а могатъ да бждатъ и *интензивни*.

Интензивност—това е четвърто измърение вече.

496

Добриятъ ученикъ.

Ученикътъ не тръбва никога да критикува постъпките на Учителя си, ако иска да биде добъръ ученикъ.

Зашото Учителятъ е по-уменъ отъ ученика. Последниятъ тръбва винаги да се радва на наредданията на Учителя си и да каже: „*Това е за добро*. То е желанието на Учителя ми. Азъ ще го изпълня съ радост и любов!“

497

Любовъ къмъ Бога.

Да любишъ Бога, това значи, да разстелишъ нишките на чистотата по пътя си.

Щомъ ученикътъ възлюби Бога, ще започне правилниятъ животъ и винаги ще се чувствува надъ условията.

498

Благъ.

Днесъ Природата е по-блага,
отколкото строга; и едното, и друго-
гото привлича, но Благостъта повече.

Благъ е само Богъ.

Милостъта успокоява, а Любовъ-
та съживява.

499

Любовъта на
Душата.

Възлюблениятъ на човѣшката ду-
ша — това е Великото въ свѣта —
Богъ!

*Намирането на Възлюбления —
това е твоето пробуждане!*

Каква промѣна става съ тебе!
— Ти си вече *Синъ на Виделината!*
Чувствуващъ благоуханието на
хиляди цвѣтя около тебе.

Свѣтлината почва да гали всичко
онова, което Богъ е създалъ. Снѣ-
говетъ и ледоветъ почватъ да се
топятъ. Ти си вече въ страната, де-
то Слънцето грѣе и никога не
престава да грѣе. Защото нѣма
вече нощъ! Обърсани сж вече съл-
зитъ отъ очитъ ти.

Ти ставашъ способенъ да чувашъ
неземната музика, която пълни всич-
ко. И като че излиза отъ всички
скали, върхове, извори, треви, цвѣ-
ти, дървета и звезди! Тъти говорятъ,
и ти разбиращъ тѣхния говоръ!
Той е молитвената имъ пѣсень къмъ
Великия!

Около тебе текатъ кристални води, които даватъ безсмъртие; около тебъ дървета, които цъвтятъ и зрѣятъ всѣки месецъ, и листата имъ сѫ за изцеление на народите.

Заради Възлюбления си ти обичашъ всички, защото въ всички виждашъ *отблъсъка на Неговата Красота!* И тѣхната любовь къмъ тебъ е Любовъта на твоя Възлюбленъ!

Ти не обичашъ вече, но *ти самъ си Любовъ*, ти самъ си *Чистота*, ти самъ си *Невинност*, ти самъ си *Свѣтлина!*

Ти всичко правишъ заради Възлюбления си!

Поглеждашъ и виждашъ, че всичко е хубаво!

И казвашъ:

„Разбрахъ, че *планът на Битието е планъ на Любовъта!*“

Всичко е Любовъ! Всичко е Истина!“

Това е Любовъта на душата! 500

НА РАБОТА!

Пробудената душа казва:

— Мина дългата нощ!

Дигнатъ е воалът отъ моите очи,
и азъ разбирамъ вече:

Всичко е Красота! Всичко е Ра-
достъ!

Всичко е Чистота! Всичко е Лю-
бовь!

Азъ обичамъ всички, понеже
Красотата, Радостъта, Чистотата и
Любовът сѫ въ тѣхъ!

Ще отида при обезвръренитѣ, за
да имъ дамъ отъ Свѣтлината, въ
която живѣя.

Ще отида при плачещитѣ, за
да имъ дамъ моята Радость.

Ще отида при отчаянитѣ, за да
ги утеша.

Ще отида при обремененитѣ, за
да имъ дамъ отъ моята Любовь!

Ще отида при всички, за да имъ
дамъ моя миръ!

И въ това е моята Радость!

Защото всички тѣ сѫ въ менъ, и
азъ въ тѣхъ.

Азъ отивамъ да служа.